A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2014. február 27.*

„Verseny — Kartellek — Folyadékkristályos kijelzők (LCD) világpiaca — Az árakra és a termelési kapacitásra vonatkozó megállapodások és összehangolt magatartások — Illetékesség — Belső értékesítés — A kartellel érintett termékeket magukban foglaló késztermékek értékesítése — Egységes és folyamatos jogsértés — Bírságok — Kerekítési módszer — Korlátlan felülvizsgálat”

A T-91/11. sz. ügyben,

az **InnoLux Corp.,** korábban: Chimei InnoLux Corp. (székhelye: Zhunan [Tajvan], képviselik: J.-F. Bellis ügyvéd és R. Burton solicitor)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik: P. Van Nuffel, F. Ronkes Agerbeek és A. Biolan, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az [EUMSZ] 101. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke szerinti eljárásban (COMP/39.309 – „LCD”-ügy) 2010. december 8-án hozott C(2010) 8761 végleges bizottsági határozat részleges megsemmisítése, és az e határozatban a felperesre kiszabott bírság összegének csökkentése iránti kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács),

tagjai: H. Kanninen elnök, G. Berardis (előadó) és C. Wetter bírák,

hivatalvezető: N. Rosner tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2013. április 24-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

A jogvita előzményei

1. *A jelen ügyben szóban forgó társaságok*

1 A Chi Mei Optoelectronics Corp. (a továbbiakban: CMO) a tajvani jog hatálya alá tartozó társaság volt az, amely a világszerte telephelyekkel rendelkező és aktív mátrix folyadékkristályos kijelzőket (a továbbiakban: LCD-k) gyártó cégcsoportot irányította.

2 2009. november 20-án a CMO összefonódási megállapodást kötött az InnoLux Display Corp. és a TPO Displays Corp. társaságokkal. E megállapodás értelmében a TPO Displays és a CMO 2010. március 18-án megszűnt. A jogutód jogi személy két alkalommal is megváltoztatta a nevét, először InnoLuxról Display Corp.-ról Chimei InnoLux Corp.-ra, végül pedig InnoLux Corp.-ra, aki a felperes.

2. *A közigazgatási eljárás*

3 A *[bizalmas]*[1] koreai jog hatálya alá tartozó Samsung Electronics Co., Ltd (a továbbiakban: Samsung) társaság az Európai Unió Bizottságához a kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény (HL 2002. C 45., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 155. o.; a továbbiakban: 2002. évi engedékenységi közlemény) alapján bírság alóli mentesség iránti kérelmet nyújtott be.

4 Ekkor a Samsung bejelentést tett, hogy az LCD-k egyes típusaira vonatkozóan kartell áll fenn több vállalkozás – köztük a felperes – között.

5 2006. november 23-án a Bizottság a 2002. évi engedékenységi közlemény 15. pontja értelmében a Samsung számára feltételes mentességet biztosított, miközben azt a kartell egy másik résztvevője, a koreai jog hatálya alá tartozó LG Display Co. Ltd, korábban LG Philips LCD Co. Ltd-vel (a továbbiakban: LGD) szemben megtagadta.

6 2009. május 27-én a Bizottság közigazgatási eljárást indított, és a Bizottság által az [EK] 81. és [EK] 82. cikk alapján folytatott eljárásokról szóló, 2004. április 7-i 773/2004/EK bizottsági rendelet (HL L 123., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 3. kötet, 81. o.) 10. cikke értelmében kifogásközlést fogadott el. Ezt a kifogásközlést tizenhat társaságnak címezte, köztük a CMO-nak és az ez utóbbi kizárólagos tulajdonában álló két európai leányvállalatnak, mégpedig a Chi Mei Optoelectronics BV-nek és a Chi Mei Optoelectronics UK Ltd-nek. E tekintetben a kifogásközlés (281)–(285) preambulumbekezdésében a Bizottság többek között arra emlékeztetett, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint először is az európai uniós versenyjogi rendelkezések elismerik, hogy az ugyanazon csoporthoz tartozó különböző társaságok gazdasági egységet képeznek, tehát az EUMSZ 101. cikk és az EUMSZ 102. cikk értelmében vett vállalkozásnak minősülnek, amennyiben az érintett társaságok nem önállóan határozzák meg a piaci magatartásukat (a Törvényszék T-203/01. sz., Michelin kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 30-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4071. o.] 290. pontja), másodszor pedig, elegendő, ha a Bizottság bizonyítja, hogy valamely leányvállalatnak az anyavállalata az egyedüli tulajdonosa azon vélelem felállításához, hogy ez utóbbi meghatározó befolyást gyakorol a leányvállalat piaci magatartására (a Törvényszék T-405/06. sz., ArcelorMittal Luxembourg és társai kontra Bizottság ügyben 2009. március 31-én hozott ítéletének [EBHT 2009., II-771. o.] 91. pontja).

1 — A bizalmas adatok kihúzva.

Továbbá a kifogásközlés (327)–(329) preambulumbekezdésében a Bizottság kifejtette azon okokat, amelyek alapján a hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében a CMO fent említett két leányvállalatát a CMO által elkövetett jogsértésekért egyetemleges felelősség terheli.

7 A kifogásközléshez egy CD-ROM-ot csatoltak, amely a Bizottság aktájának hozzáférhető részeit tartalmazta. A kifogásközlés címzettjei éltek a Bizottság aktájának azon részeihez való hozzáférési jogukkal, amelyek kizárólag a Bizottság helyiségeiben voltak elérhetők.

8 A kifogásközlés címzettjei a velük szemben felhozott kifogásokkal kapcsolatos észrevételeiket az előírt határidőn belül írásban benyújtották a Bizottsághoz.

9 A kifogásközlés több címzettje, köztük a felperes, élt a szóbeli meghallgatáshoz való jogával a 2009. szeptember 22-én és 23-án tartott tárgyaláson.

10 A 2010. március 4-i tájékoztatáskérésben és a 2010. április 6-i levélben a feleket többek között arra kérték fel, hogy nyújtsák be a bírságok kiszámításakor figyelembe veendő eladások értékére vonatkozó adatokat és az e kérdéssel kapcsolatos észrevételeiket.

11 A CMO e levélre 2010. április 23-án válaszolt.

3. *A megtámadott határozat*

12 A Bizottság 2010. december 8-án az [EUMSZ] 101. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke szerinti eljárásban (COMP/39.309 „LCD”-ügy) meghozta a C(2010) 8761 végleges határozatot (a továbbiakban: megtámadott határozat), amelynek összefoglalóját az *Európai Unió Hivatalos Lapjának* 2011. október 7-i számában tették közzé (HL C 295., 8. o.).

13 A megtámadott határozatot a kifogásközlés tizenhat címzett társasága közül hatnak címezték, köztük a felperesnek. Ezzel szemben az e kifogásközlésben címzett leányvállalatai már nem szerepelnek köztük.

14 A megtámadott határozatban a Bizottság megállapította, hogy hat nagy nemzetközi LCD-gyártó – köztük a felperes – között kartell jött létre a tizenkét col vagy azt meghaladó méretű termékek alábbi két kategóriájára vonatkozóan: a számítástechnikai LCD-k mint a hordozható számítógépek kijelzői és a számítógépek képernyői (a továbbiakban: LCD-TI-k), és a televíziós LCD-k (a továbbiakban: LCD-TV-k) (a továbbiakban együtt: kartellel érintett LCD-k).

15 A megtámadott határozat szerint ez a kartell az EUMSZ 101. cikkbe és az EGT-Megállapodás 53. cikkébe ütköző egységes és folyamatos jogsértés formáját öltötte, amely legalább 2001. október 5. és 2006. február 1-je között tartott (a továbbiakban: a jogsértés időszaka). Ebben az időszakban a kartell résztvevői számos többoldalú, általuk „kristálytalálkozónak” nevezett találkozót tartottak főként tajvani hotelekben. E találkozók tisztán versenyellenes célra irányultak, mivel a résztvevők számára lehetővé tették többek között a kartellel érintett LCD-k minimumárainak rögzítését, az árcsökkenés elkerülése érdekében az árakra vonatkozó előrejelzéseik egyeztetését, és az áremeléseknek, valamint a termelés mértékének az összehangolását. A jogsértés időszaka alatt a kartell résztvevői kétoldalú találkozókat is szerveztek, és a „kristálytalálkozók” alkalmával megvitatott kérdésekkel kapcsolatban gyakran cseréltek információt. Egyébiránt intézkedéseket fogadtak el az e találkozók alkalmával meghozott döntéseknek való megfelelés ellenőrzése érdekében (a megtámadott határozat (70)–(74) preambulumbekezdése).

16 Bár a felperes azzal érvelt, hogy az LCD-TV-k piaca különbözik az LCD-TI-k piacától, és hogy a kartell csupán ez utóbbi tekintetében állt fenn, a Bizottság mégis azt állapította meg, hogy az e termékek összességére vonatkozó egységes és folyamatos jogsértésről van szó (a megtámadott határozat (281) és (283)–(290) preambulumbekezdése).

17 A megtámadott határozatban kiszabott bírságok megállapításához a Bizottság az 1/2003/EK rendelet 23. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján kiszabott bírságok megállapításáról szóló iránymutatást alkalmazta (HL 2006. C 210., 2. o.; a továbbiakban: 2006. évi iránymutatás).

18 A 2006. évi iránymutatásnak megfelelően a Bizottság először meghatározta a jogsértés által közvetlenül vagy közvetetten, kartellel érintett LCD-k eladásának értékét. Ennek érdekében a kartell résztvevői által megvalósított értékesítések alábbi három kategóriáját határozta meg:

– „EGT-beli közvetlen eladások”, vagyis a kartellel érintett LCD-knek az Európai Gazdasági Térségen (EGT) belüli más vállalkozás számára történő eladása;

– „feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladások”, vagyis a kartellel érintett olyan LCD-knek az eladása, amelyeket a gyártó csoportján belül olyan késztermékekbe építenek be, amelyeket valamely más EGT-beli vállalkozásnak adnak el;

– „közvetett eladások”, vagyis a kartellel érintett LCD-knek az EGT-n kívüli valamely más vállalkozás számára történő eladása, amely ezt követően építi be a kijelzőket a késztermékekbe, amelyeket az EGT-n belül ad el (a megtámadott határozat (380) preambulumbekezdése).

19 A Bizottság azonban úgy vélte, hogy elegendő a fenti 18. pontban említett első két kategóriát figyelembe vennie, mivel a harmadik kategóriát nem kell szükségszerűen belefoglalnia ahhoz, hogy a kiszabott bírságok elérjék a kellően elrettentő mértéket (a megtámadott határozat (381) preambulumbekezdése).

20 Ahelyett, hogy – amint azt általában a 2006. évi iránymutatás 13. pontja meghatározza – a vállalkozásnak a jogsértésben való részvétel utolsó teljes évében tejesített eladásainak értéket alkalmazta volna, a Bizottság helyesebbnek tartotta, ha a jelen ügyben a jogsértés teljes időtartama alatti eladások éves átlagértékét alkalmazza, tekintettel többek között arra, hogy az érintett vállalkozások többségének az eladásai exponenciális növekedtek a megtámadott határozatban meghatározott évek során (a megtámadott határozat (384) preambulumbekezdése).

21 Ami a felperest illeti, a Bizottság elutasította az arra vonatkozó kifogásait, hogy először is a releváns eladások értékét a „feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladás[ait]” és az „EGT-beli közvetlen eladás[ait]” figyelmen kívül hagyva kellett volna kiszámítani, mint ahogyan azt a kifogásközlés más címzettjei esetén tette, továbbá hogy ki kell zárni azokat az LCD-szállítmányokat, amelyeket nem európai vállalkozásoknak számláztak ki, végül pedig hogy célszerű különbséget tenni az LCD-TI- és az LCD-TV-eladások között. Így a felperes tekintetében a jogsértés időszakára eső releváns értékesítéseket összesen 1 555 111 603 euróban állapította meg, amelynek éves átlaga – az említett összeget a kartell 4,33 éves időtartamával osztva – 359 148 176 eurónak felel meg (a megtámadott határozat (388), (394), (398)–(401) preambulumbekezdése és 4. táblázata).

22 Másodszor a Bizottság megjegyezte, hogy tekintettel az elkövetett jogsértés súlyára, a szóban forgó termékek eladásai értékének a bírság alapösszegének meghatározása érdekében alkalmazott arányát 16%-ban kell megállapítani, mégpedig a kartell minden résztvevőjére nézve (a megtámadott határozat (416) preambulumbekezdése).

23 Harmadszor a Bizottság a felperessel szemben a jogsértés időtartama miatt egy 4,25-os szorzótényezőt alkalmazott, mivel a kartellnek a megtámadott határozatban megállapított egész időtartama alatt, vagyis négy év és három hónapon át részt vett a jogsértésben (a megtámadott határozat (417) és (418) preambulumbekezdése, valamint az 5. táblázata).

24 Negyedszer a Bizottság úgy vélte, hogy a jelen ügy körülményei alapján indokolt – a 2006. évi iránymutatás 25. pontjának megfelelően – a bírság alapösszegét a releváns eladások átlagértéke 16%-ának megfelelő mértékben megemelni az elrettentő hatás biztosítása érdekében (a továbbiakban: belépési díj), mégpedig a kartell minden résztvevőjére nézve (a megtámadott határozat (419) és (424) preambulumbekezdése).

25 Ötödször a Bizottság nem vett figyelembe a 2006. évi iránymutatás szerinti súlyosító vagy enyhítő körülményeket a kartell egyetlen résztvevőjére nézve sem. Így a Bizottság többek között elutasította a felperes által állított azon tényekre vonatkozó érveket, hogy a kartellben passzív szerepet játszott, az abban való részvételt gondatlanságból követte el, végül pedig hogy együttműködött a Bizottsággal a 2002. évi engedékenységi közlemény keretein kívül, annak ellenére, hogy a Bizottság tőle nem kért olyan részletes tájékoztatást, mint a kartell más résztvevőitől (a megtámadott határozat (426), (430), (433), (434), (438), (439) és (442)–(444) preambulumbekezdése).

26 Hatodszor a 2002. évi engedékenységi közlemény alkalmazásával a Bizottság először is megerősítette a Samsungnak nyújtott teljes bírságmentességet. Továbbá azt állapította meg, hogy a felperes együttműködése nem biztosította számára a bírságcsökkentés lehetőségét (a megtámadott határozat (455)–(458) és (472) preambulumbekezdése).

27 E megfontolások alapján a Bizottság a megtámadott határozat 2. cikkében a felperessel szemben 300 000 000 euró bírságot szabott ki.

Az eljárás és a felek kérelmei

28 A felperes a Törvényszék Hivatalához 2011. február 21-én benyújtott keresetlevelével megindította a jelen keresetet.

29 A Törvényszék (hatodik tanács) az előadó bíró jelentésére tekintettel úgy döntött, hogy megnyitja a szóbeli szakaszt, és a Törvényszék eljárási szabályzatának 64. cikkében előírt pervezető intézkedések keretében írásbeli kérdéseket tett fel a feleknek, akik e kérdésekre az előírt határidőn belül válaszoltak.

30 A Törvényszék a felek szóbeli előadásait és az általa szóban feltett kérdésekre adott válaszait a 2013. április 24-i tárgyaláson meghallgatta.

31 A felperes lényegében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– az őt érintő részében semmisítse meg a határozatot;

– csökkentse a megtámadott határozatban vele szemben kiszabott bírság összegét;

– kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

32 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

33 Keresete alátámasztására a felperes három jogalapra hivatkozik:

– az első jogalap, amely azon alapul, hogy a Bizottság a „feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladások” jogilag téves fogalmát alkalmazta a bírság kiszámítása tekintetében releváns eladások értékének meghatározásakor;

– a második jogalap, amely azon alapul, hogy a Bizottság megsértette az EUMSZ 101. cikket és az EGT-Megállapodás 53. cikkét, mivel azt állapította meg, hogy a jogsértés az LCD-TV-kre is kiterjedt;

– a harmadik jogalap, amely azon alapul, hogy a Bizottság által az ő tekintetében alapul vett releváns eladások értéke tévesen foglalja magában a kartellel érintett LCD-ken kívüli eladásokat.

1. *Az első jogalapról, amely azon alapul, hogy a Bizottság a „feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladások” jogilag téves fogalmát alkalmazta a bírság kiszámítása tekintetében releváns eladások értékének meghatározásakor*

34 A felperes első jogalapja lényegében két részből áll, egyrészt arra vonatkozóan, hogy „a feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladások” fogalma ellentmondásban áll azzal, hogy a kartellel érintett LCD-ket tartalmazó késztermékek tekintetében nem állapítottak meg jogsértést, másrészt pedig az e fogalommal állítólag együtt járó következetlenségre vonatkozóan.

Az első részről, amely arra vonatkozik, hogy „a feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladások” fogalma ellentmondásban áll azzal, hogy a kartellel érintett LCD-ket tartalmazó késztermékek tekintetében nem állapítottak meg jogsértést

35 A felperes egyrészt azzal érvel, hogy „a feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladások” fogalmának használata összeegyeztethetetlen a 2006. évi iránymutatás 13. pontjával, mivel a Bizottság azon késztermékek eladását vette figyelembe, amelyek tekintetében a megtámadott határozatban semmiféle jogsértést nem állapítottak meg, és amelyek így nem állnak közvetlen, vagy akár közvetett kapcsolatban az e határozatban megállapított jogsértéssel. A felperes másrészt azt hangsúlyozza, hogy a kartellel érintett LCD-k ára nem felel meg az említett LCD-ket tartalmazó késztermékek referenciaárának.

36 A 2006. évi iránymutatás 13. pontja értelmében „a kiszabásra kerülő bírságok alapösszegének meghatározásához a Bizottság a jogsértés által közvetlenül vagy közvetve érintett, a vállalkozás által az EGT-n belül, az érintett földrajzi területen értékesített áruk és szolgáltatások eladásának értékét alkalmazza”.

37 E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy e rendelkezésből nem tűnik ki, hogy kizárólag a jogsértő magatartások által ténylegesen érintett műveletekből eredő eladások értékét lehet figyelembe venni a releváns eladások értékének kiszámításakor (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-211/08. sz., Putters International kontra Bizottság ügyben 2011. június 16-án hozott ítéletének [EBHT 2011., II-3729. o.] 58. pontját).

38 A 2006. évi iránymutatás 13. pontjának megfogalmazása tehát a jogsértés által érintett piacon végzett eladásokra vonatkozik. Következésképpen az említett pont nem kizárólag azon esetekre vonatkozik, amelyekben a Bizottság a jogsértésre vonatkozóan okirati bizonyítékokkal rendelkezik (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Putters International kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 59. pontját).

39 Ezt az értelmezést megerősíti az uniós versenyszabályok célkitűzése is. A felperes által javasolt értelmezés ugyanis azt jelentené, hogy a kartellügyekben kiszabásra kerülő bírságok alapösszegének meghatározásakor a Bizottságnak minden egyes esetben bizonyítania kellene, hogy a kartell mely egyedi értékesítéseket érintette. Ilyen kötelezettséget az uniós bíróságok sosem írtak elő, és semmi nem utal arra, hogy a Bizottság a 2006. évi iránymutatásban ilyen kötelezettséget kívánt volna vállalni (a fent hivatkozott Putters International kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 60. pontja).

40 Ezenkívül az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a forgalomnak a jogsértés tárgyát képező árukból származó része a jellegénél fogva alkalmas arra, hogy pontosan kimutassa a jogsértés érintett piacra gyakorolt hatásának mértékét. Közelebbről a valamely korlátozó magatartás tárgyát képező termékekkel elért forgalom olyan objektív tényezőnek minősül, amely pontosan mutatja e magatartás rendes versenyre gyakorolt káros hatásának mértékét (a fent hivatkozott Putters International kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 61. pontja; lásd továbbá ebben az értelemben a Bíróság 100/80-103/80. sz., Musique diffusion française és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1983. június 7-én hozott ítéletének [EBHT 1983., 1825. o.] 121. pontját, és a Törvényszék T-151/94. sz., British Steel kontra Bizottság ügyben 1999. március 11-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-629. o.] 643. pontját).

41 A jelen ügyben emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (380) preambulumbekezdésében meghatározta az eladások fenti 18. pontban leírt kategóriáit.

42 Ami az „EGT-beli közvetlen eladásokat” illeti, nem vitatott, hogy ezek teljesítik a 2006. évi iránymutatás 13. pontjában meghatározott, a vonatkozó ítélkezési gyakorlattal összefüggésben értelmezett feltételeket.

43 Ami „a feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladásokat” illeti, a felperes az első jogalap első részében azt állítja, hogy ezek nem állnak közvetlen vagy közvetett összefüggésben a jogsértéssel, mivel a kartellel érintett LCD-ket tartalmazó késztermékek eladására, nem pedig az LCD-k eladására vonatkoznak.

44 E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy bár a 2006. évi iránymutatás 13. cikkéhez fűzött lábjegyzet arra utal, hogy egy jogsértéssel közvetetten összefüggésben álló eladások esetét lehet megállapítani, ha az árrögzítő horizontális megállapodás tárgyát képező termék ára szolgál alapjául az alacsonyabb vagy magasabb minőségű áruk árának, ez a lábjegyzet pontosítja, hogy az említett eset példálózó jellegű. Így teljesen irreleváns a felperes azon állítása, hogy a jelen ügyben a kartellel érintett LCD-ket tartalmazó késztermékek ezeknél nem magasabb vagy nem alacsonyabb minőségű termékek.

45 Ami azt a – szintén a felperes által hivatkozott – körülményt illeti, amely szerint a megtámadott határozat nem állapított meg a kartellel érintett LCD-ket tartalmazó késztermékek tekintetében semmiféle jogsértést, meg kell jegyezni, hogy a Bizottság e késztermékek értékesítésének nem a teljes értékét vette figyelembe, hanem ezen értéknek csupán a késztermékekbe beépített, kartellel érintett LCD-k értékének megfelelő hányadát, feltéve hogy ez utóbbiakat a felperes értékesítette az EGT-beli harmadik vállalkozások számára. Bár nyilvánvaló, hogy a Bizottság nem vehette volna figyelembe az említett értéket teljes egészében, anélkül hogy a késztermékek tekintetében előzőleg megállapította volna a jogsértést, nem tekinthető úgy, hogy a jogsértés megállapítása szükséges ahhoz, hogy figyelembe lehessen venni a késztermékbe beépített, kartellel érintett LCD-k értékének megfelelő értékhányadot.

46 Egyébiránt, ha a Bizottság nem alkalmazta volna „a feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladások” fogalmát, úgy a bírság kiszámításakor nem vehette volna figyelembe a kartellel érintett LCD-knek a kartellben részt vevő, vertikálisan integrált vállalkozások eladásainak jelentős hányadát, jóllehet ezek az eladások károsították az EGT-beli versenyt.

47 Így a fenti 37–40. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a Bizottságnak figyelembe kellett vennie a jogsértés érintett piacra gyakorolt hatásának mértékét, és ennek érdekében alapul vehette a felperesnek a kartellel érintett LCD-kkel elért forgalmát – feltéve, hogy e forgalom az EGT-vel összefüggésben álló eladások eredménye volt –, mint olyan objektív tényezőt, amely pontosan mutatja a kartellben való részvétele rendes versenyre gyakorolt káros hatásának mértékét. Márpedig ez az összefüggés fennáll, mivel a kartellel érintett LCD-ket a felperes leányvállalatainak – bárhol is volt a székhelyük – továbbította, amelyek azokat beépítették olyan késztermékekbe, amelyeket az EGT-beli harmadik személyek számára eladtak.

48 A Bizottság azon döntése, hogy figyelembe veszi „a feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladásokat”, a jelen ügyben annál is inkább igazolt, amint az a megtámadott határozatban foglalt bizonyítékokból kiderül (lásd többek között a megtámadott határozat (394) preambulumbekezdését), és amit a felperes nem vitat, hogy a kartellel érintett LCD-knek a kartellben részt vevő vállalkozásoknak történő belső eladására a kartell által befolyásolt áron került sor.

49 Egyébiránt, amint az többek között a megtámadott határozat (92) és (93) preambulumbekezdéséből kitűnik, a kartell résztvevői tisztában voltak azzal, hogy a kartellel érintett LCD-k ára hatással van az ezeket tartalmazó késztermékek árára.

50 Végül, ami a felperes azon érvelését illeti, amely szerint a Törvényszék T-348/05. sz., JSC Kirovo-Chepetsky Khimichesky Kombinat kontra Tanács ügyben 2008. szeptember 10-én hozott ítéletének (az EBHT-ban nem tették közzé) 62. pontjával ellentétben áll az, ha a valamely összetevőt tartalmazó késztermékek eladását az ezen összetevők önmagukban történő eladásához bármi módon hasonlónak tekintjük, meg kell jegyezni, hogy az összefüggés, amelyben, illetve a cél, amiért a Bizottság figyelembe vette a késztermékekbe beépített, kartellel érintett LCD-ket, nem tekinthető hasonlónak az említett ítélet alapjául szolgáló ügyet jellemző helyzethez.

51 A fent hivatkozott JSC Kirovo-Chepetsky Khimichesky Kombinat kontra Tanács ügyben hozott ítélet (54., 55., 57. és 58. pont) alapjául szolgáló ügyben ugyanis az Európai Unió Tanácsa, miután a bizonyos termékekre, köztük az ammónium-nitrátra is vonatkozó dömpingellenes vizsgálat alapján az e termékekre vonatkozó dömpingellenes intézkedéseket fogadott el, ezen intézkedések hatályát más termékekre is kiterjesztette – anélkül, hogy újabb vizsgálatot folytatott volna –, tekintettel arra, hogy ezek a más termékek hasonlók voltak az említett vizsgálatban szereplőkhöz, különösen az ammóniumnitrát-tartalmuk miatt.

52 E tekintetben a Törvényszék megállapította e kiterjesztés jogellenességét, a következőkre hivatkozva:

„62. […] Valamely késztermék összetevője természetesen képezheti dömpingellenes intézkedések tárgyát, ebben az esetben azonban úgy kell tekinteni, hogy az önmagában [képezi dömping tárgyát]. Amennyiben ez az összetevő nem önmagában, hanem valamely más termék részeként kerül szóba, ez a más termék – valamennyi összetevőjével együtt – tekintendő az érintett terméknek, ennélfogva a dömpingellenes vizsgálatnak e termékre kell irányulnia az említett összetevőktől függetlenül. Csupán a dömpingellenes vizsgálat tárgyát képező termékekre vonatkozhatnak dömpingellenes intézkedések, amennyiben megállapítást nyert, hogy a szóban forgó termékeket a Közösségbe [az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i 384/96/EK tanácsi] rendelet [(HL 1996. L 56., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 45. o.)] 1. cikke értelmében vett »hasonló termék« áránál alacsonyabb áron hozzák be. Következésképpen, mivel nem vitatott, hogy a megtámadott rendeletben hivatkozott új termékfajták eltérnek az alaprendeletek értelmében vett érintett terméktől, nem lehet rájuk dömpingellenes vámot kivetni anélkül, hogy előzőleg vizsgálatot folytattak volna annak megállapítása érdekében, hogy ezek a termékek maguk is dömpingelt behozatal tárgyát képezik-e a közösségi piacon.”

53 A jelen ügyben semmi ehhez hasonlóról nincs szó, mivel a jelen ügyben a Bizottság a kartellel érintett LCD-kkel kapcsolatban lefolytatott vizsgálatot nem használta fel az ezen LCD-ket tartalmazó késztermékekkel kapcsolatos jogsértés megállapítására. Távol attól, hogy a kartellel érintett LCD-ket az azokat tartalmazó késztermékekhez hasonlóknak tekintette volna, a Bizottság kizárólag a bírság kiszámítása érdekében csupán azt állapította meg, hogy a felpereshez hasonlóan vertikálisan integrált vállalkozások tekintetében a késztermékek eladási helye egybeesik a kartell tárgyát képező összetevő harmadik személyek számára történő eladásának helyével, amely tehát nem ugyanattól a vállalkozástól származik, mint amely ezt az összetevőt gyártotta.

54 A fenti megfontolások összessége alapján a jelen jogalap első részét el kell utasítani.

A második részről, amely „a feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladások” fogalmával állítólag együtt járó következetlenségre vonatkozik

55 Az első jogalap második része „a feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladások” fogalmával szemben két kifogást tartalmaz, amely fogalom azt eredményezte, hogy a Bizottság egyrészt túllépte az illetékességének határait, másrészt pedig a felperest az ugyanazon kartell többi résztvevőjéhez képest kedvezőtlen és hátrányosan megkülönböztető bánásmódban részesítette.

A Bizottság illetékességéről

56 A felperes azzal érvel, hogy „a feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladások” beszámításával a Bizottság mesterségesen áthelyezte ezen eladások tényleges helyét, és ezáltal túllépte az illetékességének határait.

57 Először is emlékeztetni kell a Bizottságnak a versenyjogi jogsértések megállapítására vonatkozó illetékességével kapcsolatban az ítélkezési gyakorlatban meghatározott elvekre.

58 E tekintetben a Bíróság elismerte, hogy amennyiben az EGT-n kívül letelepedett vállalkozások, amelyek az EGT-ben letelepedett harmadik személyeknek eladandó termékeket gyártanak, megállapodnak azon árakban, amelyeket az EGT-ben letelepedett vevőikkel szemben alkalmazni fognak, és ezt a megállapodást végre is hajtják úgy, hogy ténylegesen összehangolt árakon értékesítenek, akkor e vállalkozások olyan megállapodásban vesznek részt, amelynek célja és hatása a belső piacon belüli verseny korlátozása a EUMSZ 101. cikk értelmében, és hogy a Bizottság illetékes az eljárásra (lásd ebben az értelemben a Bíróság 89/85., 104/85., 114/85., 116/85., 117/85. és 125/85-129/85. sz., Ahlström Osakeyhtiö és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1988. szeptember 27-én hozott ítéletének (EBHT 1988., 5193. o., a továbbiakban: „fapép I”-ítélet, 13. és 14. pontját).

59 Az ítélkezési gyakorlat azt is megállapította, hogy az EUMSZ 101. cikk megsértése két összetevőből álló magatartást foglal magában, azaz a kartell létrehozását és annak végrehajtását. A versenyjogban megállapított tilalmak alkalmazásának a kartell létrehozásának helyétől való függővé tétele nyilvánvalóan azzal a következménnyel járna, hogy a vállalkozások könnyen kibújhatnának az említett tilalmak alól. Mérvadó tehát az a hely, ahol a kartellt végrehajtják. Egyébiránt annak meghatározásához, hogy ez a hely az EGT-n belül található-e, nincs jelentősége annak, hogy a kartell résztvevői igénybe vették-e, vagy sem az EGT-ben letelepedett leányvállalatok, képviseletek, alképviseletek vagy fióktelepek közreműködését az egymás közötti vagy az EGT-ben letelepedett vevőkkel való kapcsolatok kialakítása érdekében (lásd ebben az értelemben a „fapép I”-ítélet 16. és 17. pontját).

60 Amennyiben a végrehajtásra vonatkozó feltétel teljesül, a Bizottság arra vonatkozó joghatósága, hogy az ilyen magatartásokra az uniós versenyszabályokat alkalmazza, a területiség elvén alapul, amely a nemzetközi közjog általánosan elismert elve (a „fapép I”-ítélet 18. pontja).

61 A „fapép I”-ítélet alapján kialakult ítélkezési gyakorlatot a Törvényszék is átvette a T-102/96. sz., Gencor kontra Bizottság ügyben 1999. március 25-én hozott ítéletben (EBHT 1999., II-753. o.), amelyben a vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló, 1989. december 21-i 4064/89/EGK tanácsi rendelet (HL 1990. L 257., 13. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 31. o.) értelmében vett összefonódásra vonatkozó határozatról volt szó, amely rendeletet a vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló, 2004. január 20-i 139/2004/EK tanácsi rendelet (HL L 24., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 3. kötet, 40. o.) váltotta fel.

62 Ekkor a Törvényszék valóban megjegyezte, hogy ha egy tervezett összefonódásnak előreláthatólag azonnali és lényeges hatása lenne az Unióban, az összefonódások ellenőrzésére vonatkozó uniós jogi rendelkezések alkalmazása indokoltnak tekinthető a nemzetközi közjogra tekintettel (a fent hivatkozott Gencor kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 90. pontja).

63 Mindazonáltal a fent hivatkozott Gencor kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 87. pontjában a Törvényszék lényegében azt hangsúlyozta, hogy a kartell megvalósításának szempontját – mint a kartellt az Unió területéhez kapcsoló tényezőt – a kartellel érintett terméknek az Unióban történő puszta értékesítése is teljesíti, függetlenül a beszerzési források és a termelési létesítmények helyétől. Így a Törvényszék az említett ítélet alapjául szolgáló ügyben elutasította azt az érvet, amelyet a felperes arra szándékozott alapítani, hogy az adott ügyben szóban forgó összefonódás nem az Unió területén jött létre, és nem is ott hajtották végre, hanem Dél-Afrikában, így tehát nem teljesültek a „fapép I”-ítéletben meghatározott illetékességi feltételek (a fent hivatkozott Gencor kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 56., 61. és 87. pontja).

64 Ebből következik, hogy a Törvényszéknek a fent hivatkozott Gencor kontra Bizottság ügyben hozott ítéletben kifejtett indokolása nem vonja kétségbe a „fapép I”-ítélet következtében kialakult ítélkezési gyakorlatot.

65 Ebből következik, hogy a jelen ügyben elegendő arra a kérdésre összpontosítani, hogy a Bizottság „a feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladások” kategóriáját alkalmazhatta-e anélkül, hogy megsértette volna a „fapép I”-ítéletben meghatározott elveket.

66 E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy amennyiben egy világszintű kartell versenyellenes célra irányul, akkor a „fapép I”-ítélet értelmében a belső piacon valósul meg azon puszta tény miatt, hogy a kartellel érintett termékeket ezen a piacon értékesítik.

67 Emlékeztetni kell arra ugyanis, hogy valamely kartell végrehajtása nem jelenti szükségszerűen azt, hogy az konkrét hatást gyakorol a piacra (a Törvényszék T-30/05. sz., Prym et Prym Consumer kontra Bizottság ügyben 2007. szeptember 12-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 110. pontja; lásd továbbá ebben az értelemben a Bíróság C-125/07. P., C-133/07. P., C-135/07. P. és C-137/07. P. sz., Erste Group Bank és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2009. szeptember 24-én hozott ítéletének [EBHT 2009., I-8681. o.] 116. és 117. pontját). Valójában azon kérdés, hogy a kartell konkrét hatást fejtett-e ki a résztvevők által alkalmazott árakra, csupán a bírság kiszámítása érdekében a kartell súlyának meghatározása szempontjából releváns, feltéve hogy a Bizottság úgy határoz, hogy az ebben a vonatkozásban figyelembe vehető szempontok közül ezt veszi alapul (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-8/08. sz., T-Mobile Netherlands és társai ügyben 2009. június 4-én hozott ítéletének [EBHT 2009., I-4529. o.] 31. pontját). Márpedig a jelen ügyben nem erről volt szó (lásd a megtámadott határozat (416) preambulumbekezdését).

68 Ugyanígy irreleváns, hogy a kartell résztvevői nem mindig tartották magukat az ármegállapodásokhoz. Az árrögzítés ugyanis, még ha csak irányadó jelleggel is, azáltal befolyásolja a versenyt, hogy a kartell minden résztvevője számára lehetővé teszi, hogy ésszerű bizonyossággal előre tudja, hogy milyen lesz a versenytársai árpolitikája. Az ilyen kartellek általánosabban közvetlen beavatkozást jelentenek az érintett piacon fennálló verseny lényegi paramétereibe. Az érintett gyártók ugyanis, azáltal hogy kifejezték arra irányuló közös akaratukat, hogy a termékeikre meghatározott szintű árat alkalmaznak,

már nem önálló módon döntenek a piaci politikájukról, és így veszélyeztetik a Szerződés versenyre vonatkozó rendelkezéseiben rejlő koncepciót (lásd a Törvényszék T-224/00. sz., Archer Daniels Midland és Archer Daniels Midland Ingredients kontra Bizottság ügyben 2003. július 9-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-2597. o.] 120. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

69 Másodszor meg kell jegyezni, hogy a „fapép I”-ítélet értelmében vett végrehajtás koncepciója lényegében a vállalkozásnak a fenti 6. pontban hivatkozott azon ítélkezési gyakorlatból kitűnő versenyjogi fogalmán alapul (ebben az értelemben lásd továbbá a Bíróság 170/83. sz. Hydrotherm Gerätebau ügyben 1984. július 12-én hozott ítéletének [EBHT 1984., 2999. o.] 11. pontját, valamint C-201/09. P. és C-216/09. P. sz., ArcelorMittal Luxembourg kontra Bizottság és Bizottság kontra ArcelorMittal Luxembourg és társai egyesített ügyekben 2011. március 29-én hozott ítéletének [EBHT 2011., I-2239. o.] 95. pontját), amely döntő szerepet játszik a Bizottság versenyjogi illetékességének behatárolásában.

70 Különösen, amennyiben az a vállalkozás, amelyhez a felperes tartozik, részt vett az EGT-n kívül létrejött kartellben, a Bizottságnak fel kell tudnia lépni az ezen vállalkozás magatartása által a belső piacon a versenyre kifejtett hatásokkal szemben, és ki kell tudnia szabni egy olyan bírságot, amely arányban áll az ezen kartellnek az említett piacon a versenyre kifejtett káros hatásával. Ennek érdekében, mivel a felperes által gyártott, kartellel érintett LCD-ket azok a társaságok építették be késztermékekbe, amelyek ugyanazon a vállalkozáshoz tartoznak, mint a felperes, és mivel e késztermékeket ez a vállalkozás értékesítette az EGT-n belül, úgy kell tekinteni, hogy a kartell hatással volt ezen eladásra és az eladás pillanatáig lefolytatott műveletekre.

71 Ebben a vonatkozásban nem bír az jelentőséggel, hogy az említett vállalkozáson belüli eladásokra a kartell miatt magasabb áron került-e sor, vagy sem. Ugyanis amennyiben igen, akkor a kartell káros hatása e megemelt árban tükröződik. Amennyiben nem, akkor e káros hatás azon versenyelőnyben áll, amelyben a kartellben részt vevő vállalkozás részesül azon más vállalkozásokhoz képest, amelyek a kartellel érintett LCD-ket tartalmazó késztermékeket állítanak elő, de amelyek az említett LCD-ket nem a rendes piaci feltételekből eredő áron szerzik be. E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy valamely vállalkozás belső szállításai értékének figyelmen kívül hagyása szükségszerűen a vertikálisan integrált vállalkozások indokolatlan előnyben részesítését jelentené, mivel a kartellből származó nyereség egy ilyen helyzetben lehet, hogy figyelmen kívül maradna, úgyhogy a szóban forgó vállalkozás elkerüli a jogsértés tárgyát képező termékek piacán bíró jelentőségével arányos szankciót (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-304/94. sz., Europa Carton kontra Bizottság ügyben 1998. május 14-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-869. o.] 127. és 128. pontját).

72 A felperes nem vitatja ezt az ítélkezési gyakorlatot, de megjegyzi, hogy ennek a jelen ügyre való egyszerű alkalmazása lehetővé tette volna a Bizottság számára azon cél elérését, hogy a vertikálisan integrált vállalkozásokat ne részesítse előnyben. Így a Bizottság által a megtámadott határozatban állítottakkal ellentétben nem lett volna szükség arra, hogy ennek érdekében „a feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladások” fogalmát alkalmazza. A felperes szerint a Bizottság nem támaszkodhat a fent hivatkozott Europa Carton kontra Bizottság ügyben hozott ítéletre ahhoz, hogy figyelembe vegye az EGT-ben eladott késztermékekbe az EGT-n kívül beépített, kartellel érintett LCD-k értékét. Valamely késztermék értékesítésének a kartellel érintett LCD-k értékesítéséhez hasonlónak tekintését teljesen ki kell zárni. Ezzel szemben a vertikálisan integrált vállalkozásnak történő belső értékesítést a harmadik személyeknek történő értékesítéshez kell hasonlónak tekinteni, és így kell elszámolni, amennyiben az EGT-n belül kerül rájuk sor.

73 Meg kell állapítani, hogy – amint azt a Bizottság megjegyzi – a fent hivatkozott Europa Carton kontra Bizottság ügyben hozott ítélet következtében kialakult ítélkezési gyakorlatban semmi nem enged arra az értelmezésre következtetni, hogy a Bizottság nem illetékes, amennyiben a kartell tárgyát képező termékek, mielőtt a belső piacra kerülnének, először két, az EGT-n kívül letelepedett és a kartellben részt vevő vállalkozáshoz tartozó társaság között kerülnek értékesítésre.

74 A jelen ügyben a kartell résztvevői, amelyek a felpereshez hasonlóan vertikálisan integrált vállalkozások, az EGT-n kívül a kartellel érintett LCD-ket beépítették az EGT-n belül eladott késztermékekbe. Így arra az ügyre, amellyel a Bizottság szemben találta magát, nem lehet pusztán és egyszerűen a fent hivatkozott Europa Carton kontra Bizottság ügyben hozott ítélet következtében kialakult ítélkezési gyakorlatot alkalmazni. Következésképpen a Bizottság jogosan alakíthatta ennek tanulságait a jelen ügy körülményeihez az említett ítélkezési gyakorlatban kifejtett cél, vagyis annak elkerülése érdekében, hogy a kartellben részt vevő, vertikálisan integrált vállalkozások előnyben részesüljenek.

75 A fent kifejtettek alapján meg kell állapítani, hogy „a feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladások” beszámításával a Bizottság nem terjesztette ki jogellenesen a Szerződésekben meghatározott versenyjogi jogsértésekkel kapcsolatos eljárásokra vonatkozó illetékességét.

„A feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladások” fogalmából eredő állítólagos hátrányos megkülönböztetésről

76 A felperes azt állítja, hogy „a feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladások” fogalmának jogellenességét bizonyítja az, hogy ennek alkalmazása őt ugyanezen kartell többi résztvevőjéhez képest kedvezőtlen bánásmódnak és hátrányos megkülönböztetésnek tette ki.

– Előzetes észrevételek

77 Emlékeztetni kell arra, hogy az egyenlő bánásmód elve az uniós jog általános elve, amelyet az Európai Unió Alapjogi Chartájának 20. és 21. cikke rögzít.

78 Az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az említett elv megköveteli, hogy hasonló helyzeteket ne kezeljenek eltérő módon, és hogy eltérő helyzeteket ne kezeljenek ugyanolyan módon, kivéve ha az ilyen bánásmód objektíve igazolt (lásd a Bíróság C-550/07. P. sz., Akzo Nobel Chemicals et Akcros Chemicals kontra Bizottság és társai ügyben 2010. szeptember 14-én hozott ítéletének [EBHT 2010., I-8301. o.] 55. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

79 A bírság összegének megállapítása tekintetében a szóban forgó elvvel ellentétes az, ha a Bizottság – eltérő számítási módszerek alkalmazásával – az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésével ellentétes megállapodásban vagy összehangolt magatartásban részt vevő vállalkozások között hátrányos megkülönböztetést alkalmaz (lásd a Bíróság C-628/10. P. és C-14/11. P. sz., Alliance One International és Standard Commercial Tobacco kontra Bizottság és Bizottság kontra Alliance One International és társai egyesített ügyekben 2012. július 19-én hozott ítéletének 58. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

80 A jelen ügyben meg kell jegyezni, hogy a Bizottság a kartell egyes résztvevőire kiszabandó bírságot a fenti 18. pontban kifejtett ugyanazon három értékesítési kategória alapján számolta ki. Az, hogy „a feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladások” kategóriája csupán egyes résztvevőkre volt alkalmazandó, nem minősül hátrányos megkülönböztetésnek, mivel a Bizottság e kategória alkalmazhatóságát minden egyes résztvevő tekintetében ugyanazon objektív kritériumok alapján értékelte. Hasonlóképpen az sem minősül önmagában hátrányos megkülönböztetésnek, hogy a „közvetett eladások” figyelmen kívül hagyása egyes résztvevőket a felpereshez képest jelentősebb mértékben előnyben részesíthette (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Alliance One International és Standard Commercial Tobacco kontra Bizottság és Bizottság kontra Alliance One International és társai egyesített ügyekben hozott ítélet 135. és 138. pontját, valamint Kokott főtanácsnok említett ügyre vonatkozó indítványának 87. pontját).

– A Samsunghoz képest állítólagos hátrányos megkülönböztetésről

81 A felperes azzal érvel, hogy a Bizottság őt kevésbé kedvező bánásmódban részesítette, mint a Samsungot, annak ellenére, hogy e két vállalkozás állítólag hasonló helyzetben volt. E tekintetben a felperes megjegyzi, hogy a Samsungnak az EGT-ben letelepedett azon leányvállalatai számára történő, kartellel érintett LCD-szállítmányait, amelyek azokat késztermékekbe beépítették, csak akkor számították be „a feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladásokba", ha a késztermékeket az EGT-ben értékesítették. Ezzel szemben a felperes által a Samsung ugyanezen európai leányvállalatainak értékesített, kartellel érintett valamennyi LCD-t „EGT-beli közvetlen eladásokként" vették figyelembe akkor is, ha a késztermékeket ezek a leányvállalatok az EGT-n kívül értékesítették. E körülményekre tekintettel a felperes hangsúlyozza, hogy amennyiben a kartellel érintett LCD-ket a Samsungnak adja el, ezek nem hagyják el a kartell tagjainak körét, ennélfogva nem minősülnek forgalomba hozatalnak.

82 Meg kell jegyezni először is, hogy a Bizottság a Samsunggal szemben ugyanazokat a szempontokat alkalmazta, mint a felperessel szemben. Egyrészt ugyanis a kartellel érintett LCD-knek a felperes vagy a Samsung által az EGT-ben letelepedett független harmadik személyek számára történő eladások az „EGT-beli közvetlen eladások" között szerepeltek. Másrészt azon helyzeteket, amelyekben a felperes vagy a Samsung a kartellel érintett LCD-ket először is az ugyanazon vállalkozáshoz tartozó más társaságok számára továbbította, amelyeket azok a független harmadik személyeknek értékesített késztermékekbe beépítették, „a feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladásokként" vették figyelembe, amennyiben ezen, harmadik személyek részére történő eladásokra az EGT-ben került sor.

83 Meg kell jegyezni továbbá, hogy a Bizottság egyértelműen jogosult volt a felperes részéről a Samsung európai leányvállalatai számára történő eladásokat az „EGT-beli közvetlen eladások" körébe foglalni, mivel a szóban forgó, kartellel érintett LCD-ket az EGT-ben letelepedett ügyfeleknek értékesítették, ami feltétlenül torzította a belső piaci versenyt. A káros hatás mértékét a fenti 37. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében a felperes – többek között ezen eladásokból eredő – forgalma alapján kell felbecsülni.

84 A felperes azon érve, amely szerint a Bizottságnak nem kellett volna figyelembe vennie azon eladásokat, amelyek nem hagyták el a kartell résztvevőinek körét, nem fogadható el. Amennyiben ugyanis egy kartell tárgyát képező terméket a belső piacon értékesítenek, torzul a belső piaci verseny, és a Bizottságnak ezt figyelembe kell vennie az ezen eladásból előnyt szerző vállalkozásra kiszabandó bírság kiszámításakor. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy az EUMSZ 101. cikk – a Szerződésekben foglalt egyéb versenyszabályokkal azonos módon – nem csupán a versenytársak vagy a fogyasztók érdekeinek, hanem a piac szerkezetének, ezáltal pedig magának a versenynek a védelmére is irányul (a Bíróság fent hivatkozott T-Mobile Netherlands és társai ügyben hozott ítéletének 38. pontja, valamint C-501/06. P., C-513/06. P., C-515/06. P. és C-519/06. P. sz., GlaxoSmithKline Services és társai kontra Bizottság és társai egyesített ügyekben 2009. október 6-án hozott ítéletének [EBHT 2009., I-9291. o.] 63. pontja). A jelen ügyben a belső piaci verseny torzulása a felperes és a Samsung közötti eladásból ered.

85 Egyébiránt, bár igaz az, hogy a Samsung európai leányvállalatai által a felperestől vásárolt, kartellel érintett LCD-k némelyikét olyan késztermékekbe építhették be, amelyeket az EGT-n kívül értékesítettek, ez a körülmény nem vonja kétségbe azt, hogy a két különálló vállalkozás közötti eladásokra az EGT-n belül került sor, amikor a felperes LCD-it a Samsung európai leányvállalatai vették meg. Így a Bizottság tekinthette úgy, hogy a belső piaci versenyt befolyásoló eladásokról van szó.

86 Azt illetően, hogy a Bizottság a Samsung tekintetében a kartellel érintett LCD-k eladásai közül csupán azokat vette figyelembe, amelyeket a Samsung európai leányvállalatai az EGT-ben értékesített késztermékekbe beépítettek, meg kell jegyezni, hogy a kartellel érintett ezen LCD-k vonatkozásában a valamely harmadik vállalkozás számára történő első értékesítésre a késztermék eladásakor került sor.

Ennélfogva annak érdekében, hogy csupán az EGT-vel összefüggésben álló eladásokat vegye figyelembe, a Bizottság jogosult, sőt köteles volt a kartellel érintett LCD-k eladásainak figyelembevételét az EGT-ben eladott késztermékekbe beépített LCD-kre szűkíteni.

87 A felperes azon érvelését illetően, amely szerint a késztermék rendeltetése alapján történő megkülönböztetés ellentétben áll a Bíróság 6/73. és 7/73. sz., Istituto Chemioterapico Italiano és Commercial Solvents kontra Bizottság egyesített ügyekben 1974. március 6-án hozott ítéletének (EBHT 1974., 223. o.) 33. pontja alapján kialakult ítélkezési gyakorlattal, meg kell jegyezni, hogy az említett ítélet alapjául szolgáló ügyben felmerült kérdés eltért a jelen ügyben felmerült kérdéstől. Arról volt szó ugyanis, hogy az erőfölénnyel való visszaélés EUMSZ 102. cikkben meghatározott tilalma alkalmazandó, amennyiben az erőfölénnyel rendelkező, a belső piacon letelepedett vállalkozás ezen erőfölényével visszaélve valamely, szintén e piacon letelepedett versenytárs kiszorítására törekszik. A Bíróság csak e tekintetben állapította meg, hogy nincs jelentősége annak, hogy a szóban forgó magatartás e versenytárs exporttevékenységére vagy a belső piaci tevékenységeire vonatkozik-e. A Bíróság nem felejtette el kiemelni, hogy maga az említett versenytárs kiszorítása van hatással a belső piaci verseny szerkezetére (a fent hivatkozott Istituto Chemioterapico Italiano és Commercial Solvents kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 33. pontja). Ezzel szemben a jelen ügyben a Bizottság jogosan határozhatta meg „a feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladások” kategóriáját úgy, hogy azt csupán az EGT-ben értékesített késztermékekbe beépített, kartellel érintett LCD-k eladására korlátozta. Amennyiben ugyanis a kartellel érintett termékek harmadik személyek részére történő első eladására nem az EGT-n belül kerül sor, a belső piac és a jogsértés közötti összefüggés túl gyenge lenne.

88 Végül, bár nem zárható ki, hogy maguk a Samsung által az EGT-n kívül letelepedett harmadik személyek számára eladott többi késztermékbe beépített LCD-k is visszatérhettek ide később, és így torzíthatták a versenyt, emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a Bizottság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik a bírságkiszámítás módszere terén. Ez a 2006. évi iránymutatásban meghatározott módszer számos rugalmassági tényezőt tartalmaz, ami lehetővé teszi a Bizottság számára, hogy a mérlegelési jogkörét az [EK] 81. cikkben és [EK] 82. cikkben meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) rendelkezéseinek megfelelően gyakorolja (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-322/07. P., C-327/07. P. és C-338/07. P. sz., Papierfabrik August Koehler és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2009. szeptember 3-án hozott ítéletének [EBHT 2009., I-7191. o.] 112. pontját, és C-280/08. P. sz., Deutsche Telekom kontra Bizottság ügyben 2010. október 14-én hozott ítéletének [EBHT 2010., I-9555. o.] 271. pontját). Ezenkívül a Bizottság nem köteles arra, hogy minden versenyellenes magatartást megállapítson és szankcionáljon (a Törvényszék T-71/03., T-74/03., T-87/03. és T-91/03. sz., Tokai Carbon és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. június 15-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 369. pontja). Egyébiránt, mivel a Bizottság valamennyi vertikálisan integrált vállalkozás tekintetében „a feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladások” fogalmát alkalmazta, amely kizárja az EGT-n kívül értékesített késztermékekbe beépített, kartellel érintett LCD-k eladását, függetlenül attól, hogy a késztermékeket hol állították össze, nem követett el semmilyen indokolatlanul eltérő bánásmódot.

– A megtámadott határozat másik két címzettjéhez képest állítólagosan hátrányos megkülönböztetésről

89 A felperes azt állítja, hogy a kartell másik két résztvevőjéhez, mégpedig a felpereséhez hasonló vertikális integrációs szinttel rendelkező csoporthoz tartozó LGD-hez és a tajvani jog hatálya alá tartozó AU Optronics Corp. (a továbbiakban: AUO) társasághoz képest hátrányosan megkülönböztették. A felperes szerint ugyanis azáltal, hogy a Bizottság ezen résztvevőkkel szemben csupán az „EGT-beli közvetlen eladások” fogalmát alkalmazta, a kartellel érintett LCD-kre vonatkozó, a kapcsolt vállalkozások számára történő eladásaikat kizárólag akkor vette figyelembe, ha a vevő EGT-beli vállalkozás volt. Ezzel szemben „a feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen

eladások” fogalmának használatával a Bizottság a felperes belső eladásait is beszámította még akkor is, ha azokat az EGT-n kívül letelepedett leányvállalatoknak címezték, feltéve hogy az ezen leányvállalatok által a kartellel érintett LCD-k felhasználásával előállított késztermékeket az EGT-ben értékesítették. A Bizottság különbségtételének hátrányosan megkülönböztető jellege annál is inkább nyilvánvaló, amint az a megtámadott határozat (394) és (396) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy lényegében ugyanazokat a bizonyítékokat használta fel annak megállapítására, hogy a kartell befolyásolta egyrészt a felperesnek a leányvállalatai számára történő eladásait, másrészt pedig az LGD-nek és az AUO-nak a kapcsolt társaságai részére történő eladásait.

90 Először is meg kell jegyezni, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban nem állapította meg, hogy az LGD a koreai jog hatálya alá tartozó LG Electronics, Inc. (a továbbiakban: LGE) társasággal és a holland jog hatálya alá tartozó Koninklijke Philips Electronics NV-vel (a továbbiakban: Philips) a fenti 6. és 69. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett egyetlen vállalkozást képez. A Bizottság ezt a fogalmat az AUO-val és a tajvani jog hatálya alá tartozó BenQ Corp. (a továbbiakban: BenQ) társasággal szemben sem alkalmazta. Következésképpen az LGD-nek az LGE és a Philips számára történő eladásait, illetve az AUO-nak a BenQ számára történő eladásait „EGT-beli közvetlen eladásoknak”, nem pedig „a feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladásoknak” tekintette. A felperes eladásaival kapcsolatos eltérő bánásmódot az igazolja, hogy a kartellel érintett LCD-ket először az EGT-n kívül letelepedett – az ugyanazon vállalkozáson belüli – társaságoknak továbbította, amelyek aztán ezeket az LCD-ket olyan késztermékekbe építették be, amelyeket ugyanezen vállalkozás az EGT-n kívül letelepedett harmadik személyeknek értékesített. Ez az objektív megkülönböztetés indokolja azt, hogy a felperes eladásai más kategóriába sorolandók, mint az LGD-nek az LGE és a Philips számára történő eladásai.

91 Másodszor, amennyiben a felperesnek a fenti 89. pontban összefoglalt kifogása úgy értelmezhető, hogy Bizottságnak annak kizárását rója fel, hogy az LGD, az LGE és a Philips, illetve az AUO és a BenQ egyetlen vállalkozást képez, emlékeztetni kell először is arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a megsemmisítési jogalapra vonatkozó kifogás az eljáráshoz fűződő érdek hiánya miatt elfogadhatatlan, amennyiben – még ha feltételezhető is e jogalap megalapozottsága – a megtámadott jogi aktusnak az említett jogalap alapján történő megsemmisítése sem vezethetne a felperes számára kedvező eredményre (a Bíróság C-401/09. P. sz., Evropaïki Dynamiki kontra EKB ügyben 2011. június 9-én hozott ítéletének [EBHT 2011., I-4911. o.] 49. pontja; lásd még ebben az értelemben a Bíróság 37/72. sz., Marcato kontra Bizottság ügyben 1973. március 15-én hozott ítéletének [EBHT 1973., 361. o.] 2–8. pontját, és C-46/98. P. sz., EFMA kontra Tanács ügyben 2000. szeptember 21-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-7079. o.] 38. pontját).

92 A jelen ügyben a felperes kifogása azért elfogadhatatlan, mert még ha feltételezhető is, hogy a Bizottság tévesen nem állapította meg azt, hogy az LGD, az LGE és a Philips, ugyanúgy mint az AUO és a BenQ egyetlen vállalkozást képez, ez a körülmény egyáltalán nem szól a felperes javára. Az állításaival ellentétben ugyanis a Bizottság ezen állítólagos tévedései, még ha be is igazolódnának, akkor sem bizonyítanák, hogy „a feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladások” fogalma önmagában téves, mivel e fogalom meghatározása független attól, hogy milyen esetre alkalmazták vagy nem alkalmazták. Így ha a Bizottság azt állapította volna meg, hogy a fent említett cégcsoportok egyetlen vállalkozást alkotnak, egész egyszerűen ki kellett volna zárnia, hogy a kartellel érintett LCD-knek az ugyanazon vállalkozáson belüli átruházása „EGT-beli közvetlen eladásnak” legyen beszámítható. Ezzel szemben a Bizottság megvizsgálta volna, hogy az említett eladások közül melyek teljesítik annak feltételeit, hogy „a feldolgozott termékek útján megvalósuló EGT-beli közvetlen eladásoknak” legyenek tekinthetők, amely feltételek pontosan megegyeztek volna a felperesnek ebbe a kategóriába foglalt eladásaira alkalmazott feltételekkel.

93 Mindenesetre, még ha feltételezzük is, hogy a felperes hivatkozhat a fenti 89. pontban összefoglalt kifogásra, emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint egyrészt az egyenlő bánásmód elvének tiszteletben tartását össze kell egyeztetni a jogszerűség elvének tiszteletben tartásával, ami azt jelenti, hogy valamely harmadik személy javára elkövetett jogellenes cselekményre előnyök szerzése

végett senki nem hivatkozhat; másrészt amennyiben valamely vállalkozás a saját magatartásával megsértette az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdését, nem kerülheti el a szankciókat azon az alapon, hogy más gazdasági szereplőkre nem szabtak ki bírságot, mivel – amint a jelen ügyben is – az utóbbiak esetében nem indult eljárás az uniós bíróság előtt (lásd a Törvényszék T-120/04. sz., Peróxidos Orgánicos kontra Bizottság ügyben 2006. november 16-án hozott ítéletének [EBHT 2006., II-4441. o.] 77. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

94 Éppen ezért a felperes nem húzhat előnyt az LGD, az LGE és a Philips, illetve az AUO és a BenQ egyetlen vállalkozásnak minősülését illetően a Bizottság által esetlegesen elkövetett tévedésekből.

95 Ami a felperes által felhozott azon tényt illeti, hogy a Bizottság a kifogásközlésben úgy tekintette, hogy az LGD, az LGE és a Philips egyetlen vállalkozást képez, emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint a kifogásközlés természetéből adódóan ideiglenes, és azt a Bizottság a felek által válaszul előterjesztett észrevételek és más ténymegállapítások alapján később elvégzett értékelés során módosíthatja. A Bizottságnak ugyanis a közigazgatási eljárás teljes egészéből eredő bizonyítékokat figyelembe kell vennie azon kifogások figyelmen kívül hagyása céljából, amelyek megalapozatlanok, illetve az általa fenntartott kifogásokat alátámasztó érvelésének mind tárgyi, mind jogi szempontból való kiigazítása vagy kiegészítése céljából. Így a kifogásközlés egyáltalán nem akadályozza meg a Bizottságot abban, hogy módosítsa álláspontját az érintett vállalkozások javára (lásd a Bíróság C-413/06. P. sz., Bertelsmann és Sony Corporation of America kontra Impala ügyben 2008. július 10-én hozott ítéletének [EBHT 2008., I-4951. o.] 63. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

96 Ebből következik, hogy a Bizottság nem köteles fenntartani az e dokumentumban tett ténybeli, illetve jogi megállapításokat. Ellenkezőleg, a végleges határozatát a teljes vizsgálata eredményeire alapozott végleges megállapításaival kell indokolnia, ahogyan azok a közigazgatási eljárás befejezésének időpontjában megmutatkoznak. A Bizottság egyébként nem köteles megmagyarázni a végleges megállapításai és a kifogásközlésben foglalt ideiglenes megállapításai közötti esetleges különbségeket (lásd a fent hivatkozott Bertelsmann és Sony Corporation of America kontra Impala ügyben hozott ítélet 64. és 65. pontját, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

97 Így a Bizottság nem volt köteles megmagyarázni a megtámadott határozatban, hogy végül miért tekintette úgy, hogy az LGD nem képez egyetlen vállalkozást az LGE-vel és a Philipsszel.

98 Végül, ami a felperes azzal kapcsolatos érvét illeti, hogy a Bizottságnak mind a kartellel érintett LCD-k vállalkozásoknak történő belső eladásokra, mind pedig a résztvevőkkel sajátos viszonyban álló vállalkozásoknak történő eladásokra vonatkozó érvelése, és az általa ezzel kapcsolatban felhozott bizonyítékok lényegében ugyanazok, mint hatástalant el kell utasítani. Ez a körülmény ugyanis nincs hatással arra, hogy olyan körülmény-e az, hogy a fenti 6. és 69. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett egyetlen vállalkozásról van-e szó, vagy sem, amely elegendő annak igazolásához, hogy a Bizottság a bírságkiszabás során az egyik vagy másik esetben véghezvitt eladásokat eltérően sorolja be.

99 A fenti megfontolások alapján az első jogalap második részét is, következésképpen az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

2. *A második jogalapról, amely arra vonatkozik, hogy a Bizottság megsértette az EUMSZ 101. cikket és az EGT-Megállapodás 53. cikkét, mivel azt állapította meg, hogy a jogsértés az LCD-TV-kre is kiterjedt*

100 A jelen jogalappal a felperes egyrészt lényegében vitatja azt, hogy mind az LCD-TV-kre, mind pedig az LCD-TI-kre vonatkozó versenyellenes magatartása egyetlen egységes és folyamatos jogsértésnek tekinthető. Másrészt azt rója fel a Bizottságnak, hogy nem vette figyelembe azt, hogy a megtámadott határozatban megállapított kartell koreai résztvevői az LCD-TV-kkel kapcsolatban megállapodtak a japán LCD-TV-szállítókkal.

Előzetes észrevételek

101 Először is emlékeztetni kell arra, hogy az egységes jogsértés fogalma olyan helyzetre vonatkozik, amelyben több vállalkozás egy folytatólagos, a verseny torzítására irányuló gazdasági célt követő magatartásból álló jogsértésben, vagy olyan, egymással azonos tárgyuk (a tényezők összességének azonos célja) és alanyuk (az érintett vállalkozások azonossága, amelyeknek tudomásuk van a közös célról) alapján összefüggő önálló jogsértésekben vett részt (lásd a Törvényszék T-446/05. sz., Amann & Söhne és Cousin Filterie kontra Bizottság ügyben 2010. április 28-án hozott ítéletének [EBHT 2010., II-1255. o.] 89. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

102 Továbbá meg kell jegyezni, hogy az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésének megsértése nemcsak elszigetelt cselekmény eredménye lehet, hanem cselekmények sorozata, vagy még inkább folytatólagos magatartás eredménye is. Ez az értelmezés nem vitatható azon az alapon, hogy a cselekmények sorozata vagy a folytatólagos magatartás egyes elemei önmagukban is az említett rendelkezés megsértésének minősülhetnek. Amennyiben a különböző cselekmények – azonos, az egységes piacon belüli versenyt torzító céljuk alapján – átfogó terv keretébe illeszkednek, a Bizottság az e cselekmények miatti felelősséget jogszerűen róhatja fel az összességében figyelembe vett jogsértésben való részvétel alapján (lásd a fent hivatkozott Amann & Söhne és Cousin Filterie kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 90. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

103 Azt is meg kell jegyezni, hogy az egységes és folyamatos jogsértést jellemző átfogó terv által követett egységes célkitűzés nem határozható meg a jogsértés által érintett piacon belüli verseny torzítására való általános hivatkozással, mivel a verseny megsértése mint cél vagy mint hatás az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésének hatálya alá tartozó valamennyi magatartásnak a lényegéhez tartozik. Az egységes célkitűzés fogalmának ekképpen való meghatározása azzal a kockázattal járna, hogy az egységes és folyamatos jogsértés fogalma elveszti értelmének egy részét, mivel az lenne a következménye, hogy a valamely gazdasági ágazatot érintő, az EK 101. cikk (1) bekezdésében tiltott különböző magatartásokat szisztematikusan egységes jogsértést megvalósító elemeknek kellene minősíteni. Ily módon ahhoz, hogy különböző cselekményeket egységes és folyamatos jogsértésnek lehessen minősíteni, azt kell megvizsgálni, hogy e cselekmények kiegészítik-e egymást abban az értelemben, hogy mindegyiknek a rendes verseny egy vagy több következményével való szembenézés a célja, és a kölcsönhatás révén hozzájárulnak a gazdasági szereplők által – az egységes célra irányuló átfogó terv keretében – kívánt versenyellenes hatások egészének megvalósításához. E tekintetben figyelembe kell venni valamennyi körülményt, amely megalapozhatja vagy megkérdőjelezheti e kapcsolatot, mint például a szóban forgó különböző cselekmények időtartamát, tartalmát (beleértve az alkalmazott módszereket), és ezzel kapcsolatosan azok célját (lásd a fent hivatkozott Amann & Söhne és Cousin Filterie kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 92. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

104 Ezen elvek fényében kell megvizsgálni a felperes érveit, a Bizottságnak a megtámadott határozatban kifejtett, e tekintetben releváns megállapításainak felidézését követően.

A megtámadott határozatban tett megállapítások

105 Először is meg kell jegyezni, hogy a Bizottság által a megtámadott határozat címzettjeinek felrótt jogsértés abban áll, hogy részt vettek egyrészt a „kristálytalálkozókon”, amelyek során rögzítették a kartellel érintett LCD-k minimumárait, az árcsökkenés elkerülése érdekében egyeztették az árakra vonatkozó előrejelzéseiket, és összehangolták az áremeléseiket, illetve a termelésük mértékét, másrészt pedig hogy részt vettek a „kristálytalálkozók” alkalmával megvitatott kérdésekkel kapcsolatos kétoldalú találkozókon (lásd a fenti 15. pontot).

106 A megtámadott határozatban a Bizottság részletesebben először is úgy értékelte, hogy a kartell résztvevői az LCD-TI-kre és az LCD-TV-kre vonatkozó, olyan egységes, összetett és folyamatos – a jogsértés teljes időszaka alatt számos egymáshoz kapcsolódó és egymással összefüggő intézkedésből álló – megállapodásban vettek részt az említett LCD-k árának világszintű és EGT-szintű emelése és fenntartása érdekében (a (283) preambulumbekezdés).

107 Másodszor a megtámadott határozat szerint az áremelés, az ársávok, a minimumárak vagy irányárak rögzítése útján elért árrögzítés, illetve az ármeghatározó paraméterekre, így a termelésre, a kapacitásokra, a szállítmányozásra, valamint a keresletre vonatkozó közös álláspont és jövőbeli stratégia elfogadása, kiegészülve a megkötött megállapodások betartását biztosító ellenőrzési rendszerrel, mind olyan tényezők, amelyek egy olyan átfogó terv részét képezik, amelynek közös célja mind az LCD-TI-k, mind pedig az LCD-TV-k tekintetében a világszintű eladások árainak ellenőrzése volt, beleértve az EGT-beli eladásokat is (a (284) preambulumbekezdés).

108 Harmadszor a Bizottság megjegyezte, hogy a jogsértés jellemzői, cselekvési irányvonalai és megszervezése ugyanazt a módszert követte a jogsértés teljes időszakában. Bár az összejátszás *modus operandija* idővel valóban megváltozott, a megtámadott határozat szerint ez normálisnak tekinthető egy olyan hosszú távú kartell tekintetében, amelynek résztvevői alkalmazkodtak a megváltozott körülményekhez, különösen a felfedés elkerülése érdekében. Így a megtámadott határozatban megjegyezték, hogy még a 2005 májusától megtartott kartelltalálkozókon a titkársági személyzet – és a korábbitól eltérő módon nem az igazgatóság – jelenléte sem változtatta meg a találkozók jellegét, amelyek továbbra is az árak rögzítésére, és olyan paraméterek ellenőrzésére irányultak, mint az LCD-k gyártása (a (287) preambulumbekezdés).

109 Negyedszer a Bizottság elismerte, hogy a kartell első évében lezajlott megbeszélések az LCD-TI-kre összpontosítottak, és megjegyezte, hogy az LCD-TV-ket 2002 szeptemberétől foglalták bele e megbeszélésekbe. Megjegyezte azonban, hogy amint a kartell egyre több résztvevője kezdett LCD-TV-gyártásba, az erre vonatkozó adataikat elkezdték megosztani egymással. E tekintetben a Bizottság hangsúlyozta egyrészt, hogy az LCD-TV-k ettől kezdve rendszeresen képezték az LCD-TI-kre vonatkozó megbeszélések tárgyát, másrészt pedig, hogy a résztvevők a kartellel érintett LCD-k különböző alkalmazásai között átcsoportosíthatták a kapacitásokat a kereslet, és ezáltal e termékek árának befolyásolása érdekében. Ennek alapján a Bizottság megállapította, hogy az LCD-TV-k tekintetében ugyanazok a vállalkozások ugyanazon átfogó terv keretében ugyanazokat a célokat követték és ugyanazt a *modus operandit* követték, mint az LCD-TI-kre vonatkozó, 2001 óta sorra kerülő megbeszélések esetében (a (288) és (289) preambulumbekezdés).

A megtámadott határozatban tett megállapításokat vitató érvek értékelése

110 A Bizottság által összegyűjtött számos dokumentumból az derül ki, hogy a kartell résztvevői az LCD-TI-k és az LCD-TV-k között átcsoportosíthatták a termelési kapacitásaikat a kereslet, és ezáltal e termékek árának befolyásolása érdekében.

111 E tekintetben először is a megtámadott határozat (154) preambulumbekezdése a 2003. június 11-i azon „kristálytalálkozó” egyik résztvevőjének feljegyzéseit idézi, amely találkozón a felperes is részt vett, és amely feljegyzésekben a *[bizalmas]* következő nyilatkozat szerepel:

„[… a]mennyiben a képernyőágazat és a hordozhatószámítógép-ágazat jelenlegi ügyfelei csökkentik a megrendeléseiket, a termelési kapacitás ennek megfelelően a televíziógyártás irányába mozdul el […]”

112 Másodszor a megtámadott határozat (155) preambulumbekezdésében említett, a 2003. július 9-i „kristálytalálkozóra” vonatkozó elektronikus levélből kitűnik, hogy a felperes az LCD-gyártási kapacitásainak az LCD-TV-k és az LCD-TI-k közötti átcsoportosítására vonatkozó prioritásait a várt haszonkulcsok függvényében határozta meg. Ugyanezen elektronikus levél *[bizalmas]* termelési kapacitásainak az LCD-TI-gyártásról az LCD-TV-gyártásra történő átcsoportosítására hivatkozik. Egyébiránt az e találkozó egyik résztvevője által készített beszámoló azon, a megtámadott határozat (156) preambulumbekezdésében is megismételt körülményre utal, hogy a felperes számára a képernyőgyártás csupán a még rendelkezésre álló összes termelési kapacitás kimerítésének módja volt.

113 Harmadszor *[bizalmas]* a 2004. február 5-én a felperesnél megtartott „kristálytalálkozó” beszámolójára vonatkozó belső levelében szerepel, hogy [*bizalmas*] a termelési kapacitásait különösen az LCD-TV-k irányába csoportosította át.

114 Negyedszer a megtámadott határozat (187) preambulumbekezdésében a Bizottság a 2004. november 4-i „kristálytalálkozó” egyik résztvevője által készített feljegyzésekre hivatkozott, amelyek a kartellel érintett LCD-k különböző alkalmazásai közötti termelési kapacitásoknak a kereslet befolyásolása érdekében való átcsoportosítására vonatkozó megbeszéléseket említettek. Különösen *[bizalmas]* megerősítette, hogy „csupán akkor kezdi meg a 17 col FPM képernyők gyártását, ha a televíziók piacán korlátozott lesz a kereslet, és ha nem lesz más lehetősége”. Ugyanezen feljegyzések szerint a felperesnek bizonyos LCD-TV-kínálatai elégtelenné váltak, mivel a termelési kapacitásait más LCD-k *[bizalmas]*, mégpedig az LCD-TI-k felé irányította, amint azt a felperes meg is erősítette a Törvényszék írásbeli kérdésére adott válaszában.

115 Ötödször a megtámadott határozat (192) preambulumbekezdésében a Bizottság a 2005. január 7-i „kristálytalálkozóra” – amelyen a felperes is részt vett – vonatkozó feljegyzésekre hivatkozik, amelyekből az tűnik ki, hogy a kartell valamely másik résztvevője átcsoportosította a termelési kapacitásait a képernyőkről a hordozható számítógépek és a televíziók irányába.

116 Hatodszor a megtámadott határozat (220) preambulumbekezdésében a Bizottság azt említi meg, hogy *[bizalmas]* a 2005. november 4-i „kristálytalálkozóról” készített jelentése szerint a felperes ekkor ismertette az értékesítési volumeneit és termelési kapacitásait. E tekintetben ki kell fejteni, hogy a szóban forgó jelentés megemlíti azt, hogy a felperes 2005 novemberében egyes gyártólétesítményei termelési kapacitásainak közel 100%-át az LCD-TV-gyártásra használta fel.

117 Hetedszer a megtámadott határozat (223) preambulumbekezdésében a Bizottság a 2005. december 6-i „kristálytalálkozóra” – amelyen a felperes is részt vett – vonatkozó dokumentumokra hivatkozik, amelyekben utalnak arra, hogy a kartell egyik résztvevője a termelési kapacitásainak egy részét a televíziók és a hordozható számítógépek irányába csoportosította át.

118 Ezek a tényezők azt bizonyítják, hogy a kartell résztvevői, így a felperes is, át tudták csoportosítani a termelési kapacitásaikat az LCD-TI-kről az LCD-TV-k irányába, és fordítva, és azt valóban meg is tették több alkalommal annak érdekében, hogy az egyik vagy másik termék árát megpróbálják elfogadható szinten tartani, vagy legalábbis annak csökkenését keretek közé szorítani. Ennélfogva ezek a tényezők arra engednek következtetni, hogy a fenti 103. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett kiegészítő jellegű kapcsolat állt fenn a kartellel érintett LCD-k két kategóriájára vonatkozóan meghozott döntések és információcserék között.

119 Ami a felperes arra való hivatkozását érinti, hogy a kartell résztvevői között az LCD-TV-kre vonatkozó információcsere állítólag felületes volt, és arra esetenként került sor, meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozatban foglalt bizonyítékok felfedik először is azt, hogy a kartelltalálkozók résztvevői több alkalommal is megegyeztek az LCD-TV-k árának fenntartásában. Amint azt a megtámadott határozat (154) preambulumbekezdése mutatja, a 2003. június 11-i „kristálytalálkozón" többek között a kartell egyik résztvevője által különösen az LCD-TV-kre vonatkozóan tervezett árstratégiára *(price policies)* vonatkozó információkat cseréltek. Ugyanakkor megvizsgálták a kartellel érintett LCD-k különböző típusaira vonatkozó áraknak az év május, június és július hónapi alakulását mutató táblázatokat. Az egyik ilyen táblázatban az LCD-TV-kre vonatkozó adatok szerepelnek. Továbbá a megtámadott határozat (165) preambulumbekezdésében a Bizottság a 2003. november 7-i „kristálytalálkozóval" kapcsolatos dokumentumokra hivatkozik, amelyekből az derül ki, hogy a résztvevők a hordozható számítógépek LCD-i árának emelését és a kartellel érintett egyéb LCD-k – kifejezetten hivatkozva az LCD-TV-kre – árának fenntartását tűzték ki célul. Az e találkozóról készült egyik beszámoló mellékletében szerepelnek a kartellel érintett LCD-k számos kategóriájának, köztük az LCD-TV-knek a 2003. évi árait feltüntető táblázatok. Arra, hogy a kartelltalálkozók megbeszélései nem csupán az LCD-TI-kre, hanem az LCD-TV-kre vonatkozó adatokra, többek között az árakra és a termelési kapacitásokra terjedtek ki, több példa található a megtámadott határozat (167), (171), (173), (174), (202) és (214) preambulumbekezdésében, valamint a Bizottság aktájának az e preambulumbekezdésekben hivatkozott irataiban.

120 Még ha feltételezhető is, hogy a kartell résztvevői az LCD-TI-kre vonatkozóan több vagy érzékenyebb információkat cseréltek, mint az LCD-TV-k tekintetében, a Bizottság által összegyűjtött bizonyítékok mégis azt mutatják, hogy mindezen információcserére ugyanakkor, gyakran ugyanazon dokumentumok útján került sor, és mindenekelőtt ugyanazon cél érdekében. Egyébiránt a felperes által szolgáltatott információk érzékeny és részletes jellege kiderül a megtámadott határozat (202) preambulumbekezdéséből, amelyben a Bizottság a 2005. május 5-i „kristálytalálkozóra" vonatkozó azon dokumentumra hivatkozik, amelyből a felperest illetően kitűnik, hogy a szűk kapacitás miatt az LCD-TV-k egyik kategóriájának ára 5–10 amerikai dollárral (USD), azaz 230 USD-re emelkedett májusban.

121 Ami a felperes által hivatkozott azt a tényt illeti, hogy az LCD-TV-kre vonatkozó megbeszélések véleménye szerint ezen termékek árának folyamatosan csökkenő tendenciáját tűzték ki jelmondatul, meg kell jegyezni, hogy számos, a Bizottság számára a megtámadott határozat alapjául szolgáló dokumentum utal a kartell résztvevőinek arra irányuló szándékára, hogy ezen LCD-k árszintjét fenntartsák, és arra, hogy az árak csökkenése rövid távon nem valószínű (lásd a megtámadott határozat (165), (167), (173) és (207) preambulumbekezdését). Mindenesetre, még ha feltételezhető is, hogy a kartellmegbeszélések gyakran kizárólag árcsökkentésre vonatkozó döntésekhez vezettek, a magatartások ezen összehangolása nem torzította kevésbé a versenyt, mivel az árcsökkentésekre összehangolt módon került sor, és azok egyeztetés hiányában jelentősebbek lehettek volna. Egyébiránt a kartellmegbeszélések tárgyát képező termelési kapacitás átcsoportosításának lehetősége lehetővé tette a kartell résztvevői számára, hogy az LCD-TV-k árcsökkenéseire összehangolt módon, átfogó terv keretében reagáljanak.

122 Szintén a felperes által hivatkozott azon körülményt illetően, hogy a kartell résztvevői által a kartelltalálkozókra kiküldött személyzet az LCD-TI-k, nem pedig az LCD-TV-k terén bírt szakértelemmel, meg kell jegyezni, hogy ez bár értelmezhető úgy, hogy az LCD-TI-k az érintett vállalkozások szemében nagyobb jelentőséggel bírtak, ez nem jelenti azt, hogy az LCD-TV-k csupán felületes és eseti megbeszélések tárgyát képezték. Amint ugyanis a Bizottság helyesen megjegyzi, a szóban forgó körülmény azt bizonyítja, hogy az LCD-TV-kre vonatkozó információcsere előre megfontolt módon zajlott, mivel a találkozókon jelen lévő személyzetnek fel kellett készülnie ezen, nem a fő tevékenységi területére eső témára.

123 A fentiekből az következik, hogy az LCD-TV-kre vonatkozó adatcsere ugyanazon átfogó terv részét képezte, mint az LCD-TI-kre vonatkozó információcsere, következésképpen ugyanazon egységes és folyamatos jogsértés részét képezte.

124 A felperes többi érve nem kérdőjelezi meg annak megállapítását, hogy mind az LCD-TI-kkel, mind pedig az LCD-TV-kkel kapcsolatos egységes és folyamatos jogsértésről volt szó, amelyet a Bizottság átfogó bírsággal szankcionálhatott.

125 Először is teljesen irreleváns az a körülmény, hogy az LCD-TV-kre vonatkozó adatokat a kartell résztvevői a megállapodásnak kizárólag az LCD-TI-kre vonatkozó első időszakát követően kezdték el egymás között megvitatni. Mivel ugyanis bizonyított, hogy a kartelltalálkozókon az LCD-TV-kre vonatkozó információcsere és döntéshozatal ugyanazon átfogó terv részét képezte, mint amelyet az LCD-TI-kre nézve elfogadtak, nincs jelentősége annak, hogy a kartell e kiterjesztése az egyes résztvevők esetében mely időpontban következett be. Ezenkívül ki kell emelni, hogy a bírság összegének kiszámításához a Bizottság a megtámadott határozat minden egyes címzettjének a jogsértés teljes időszakára vonatkozó releváns eladásai értékének az átlagát vette figyelembe. Ezt az átlagot a felperesre nézve kedvezően befolyásolta az, hogy a jogsértés időszakának kezdetén nem gyártott LCD-TV-ket.

126 Egyébiránt az, hogy a felperes nem gyártott LCD-TV-ket akkor, amikor a „kristálytalálkozókon” megkezdték az erre vonatkozó adatcserét, nem enyhíti azt a körülményt, hogy a felperes a tevékenységeinek az LCD-TV-kre történő kiterjesztésekor felhasználhatta a kartellnek az őt ebben az ágazatban megelőző többi részvevőjének az áraira és termelési kapacitásaira vonatkozóan rendelkezésére álló információkat. E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy valamely vállalkozás akkor is felelősségre vonható az összehangolt magatartásért, ha a részvétele a versenytársainak jövőbeli magatartására vonatkozó információk puszta elfogadására korlátozódik (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-54/03. sz., Lafarge kontra Bizottság ügyben 2008. július 8-án hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 459. és 460. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Így az is megtörténhet, hogy valamely vállalkozás csupán az egységes és folyamatos jogsértést képező versenyellenes magatartások egy részében vett közvetlenül részt, ám tudomása volt a kartell többi részvevője által azonos célok elérése végett tervezett vagy ténylegesen megvalósított többi jogsértő magatartásról, illetve e magatartást ésszerűen előre láthatta, és kész volt ennek kockázatát elfogadni. Ilyen esetben a Bizottság jogosult arra, hogy az e jogsértést képező versenyellenes magatartások összességéért és következésképpen a jogsértés egészéért fennálló felelősségét is betudja e vállalkozásnak (a Bíróság C-441/11. P. sz., Bizottság kontra Verhuizingen Coppens ügyben 2012. december 6-án hozott ítéletének 43. pontja).

127 E körülmények között nem szükséges megvizsgálni azon dokumentumnak a felperes által vitatott bizonyító erejét, amelyre a Bizottság annak megállapításakor támaszkodott, hogy a kartellnek az LCD-TV-kre való kiterjesztése 2002 szeptemberében kezdődött meg.

128 Másodszor nem bír jelentőséggel a felperes azon állítása, hogy az LCD-TI-k és az LCD-TV-k különböző piacokhoz tartoznak. Ebben a tekintetben emlékeztetni kell először is arra, hogy egy egységes jogsértés nem feltétlenül vonatkozik ugyanarra a termékre vagy helyettesítő termékekre. Ebben a vonatkozásban más kritériumok is relevánsak, így például a szóban forgó magatartások céljainak azonossága vagy különbözősége, a részt vevő vállalkozások azonossága, az említett magatartások végrehajtási módjának azonossága, a vállalkozások nevében eljáró természetes személyek azonossága és a szóban forgó magatartások földrajzi kiterjedésének azonossága (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-410/09. sz., Almamet kontra Bizottság ügyben 2012. december 12-én hozott ítéletének 172. és 174. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Ezek a kritériumok, amint az a fenti 110–127. pontból kiderül, a jelen ügyben teljesülnek.

129 Ezenkívül az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésének alkalmazása során az érintett piacot annak megállapítása érdekében kell meghatározni, hogy a megállapodás alkalmas-e a tagállamok közötti kereskedelem befolyásolására, és a belső piacon belül a verseny akadályozását, korlátozását vagy torzítását célozza-e, vagy ilyen hatása van-e. Következésképpen az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésének alkalmazásával elfogadott határozatban a Bizottság csak akkor köteles az érintett piac meghatározására, ha e meghatározás nélkül nem állapítható meg, hogy a szóban forgó megállapodás, a vállalkozások társulása által hozott döntés vagy az összehangolt magatartás alkalmas-e a tagállamok közötti kereskedelem befolyásolására, és a belső piacon belül a verseny akadályozását, korlátozását vagy torzítását célozza-e, vagy ilyen hatása van-e (a Törvényszék T-38/02. sz., Groupe Danone kontra Bizottság ügyben 2005. október 25-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-4407. o.] 99. pontja és T-48/02. sz., Brouwerij Haacht kontra Bizottság ügyben 2005. december 6-án hozott ítéletének [EBHT 2005., II-5259. o.] 58. pontja; lásd még ebben az értelemben a Bíróság C-111/04. P. sz., Adriatica di Navigazione kontra Bizottság ügyben 2006. február 16-án hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 31. pontját).

130 A jelen ügyben a felperes nem vitatja azt, hogy a kartell alkalmas volt a tagállamok közötti kereskedelem befolyásolására, és a célja a belső piacon belül a verseny korlátozására és torzítására irányult.

131 Egyébiránt az ítélkezési gyakorlat azt is meghatározta, hogy az EUMSZ 101. cikk megsértését megállapító bizottsági határozat tárgyát képező piacot a kartell megállapodásai és tevékenységei határozzák meg (lásd a Törvényszék T-384/06. sz., IBP és International Building Products France kontra Bizottság ügyben 2011. március 24-én hozott ítéletének [EBHT 2011., II-1177. o.] 118. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). A jelen ügyben, amint azt a Bizottság helyesen megjegyzi, a kartell tagjai szándékosan összpontosították a versenyellenes magatartásukat egyaránt az LCD-TI-kre és az LCD-TV-kre.

132 Továbbá meg kell vizsgálni azt az érvet, amelyet a felperes a Törvényszék T-61/99. sz., Adriatica di Navigazione kontra Bizottság ügyben 2003. december 11-én hozott ítéletének (EBHT 2003., II-5349. o.) 36. pontjára szándékozik alapítani annak alátámasztására, hogy a Bizottság nem határozta meg kellően az érintett piacokat, és így félreértette a megtámadott határozatban megállapított jogsértés pontos jellegét és terjedelmét.

133 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a fent hivatkozott Adriatica di Navigazione kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 30. pontjában a Törvényszék valóban megjegyezte, hogy az érintett piac Bizottság általi meghatározásával szembeni kifogások az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésének hatálya alá tartozó, a belső piaci verseny korlátozásától és a tagállamok közötti kereskedelem érintettségétől különböző tényekre – így többek között a kérdéses kartell terjedelmére, egyedi vagy átfogó jellegére, valamint az egyes érintett vállalkozások egyéni részvételének mértékére – is vonatkozhatnak. Az említett ítélet 31. és 32. pontjában a Törvényszék éppúgy hangsúlyozta, hogy a Bizottságnak a kartellben való részvételt megállapító határozata hatással lehet e határozat címzettjeinek a harmadik személyekkel való kapcsolataira. Kívánatos az tehát, hogy amikor a Bizottság elfogadja az adott vállalkozásnak az összetett, együttes és folyamatos jogsértésben való részvételét megállapító határozatot, az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdése egyes alkalmazási feltételei betartásának ellenőrzésén kívül azt is figyelembe vegye, hogy amennyiben e határozat valamennyi címzettjének személyes felelősségét megállapítja, azt kizárólag az egyes címzetteknek a megfelelően körülhatárolt és szankcionált együttes magatartásokban megállapított részvétele vonatkozásában tegye.

134 Azonban még ezen ítélkezési gyakorlat fényében sem lehet helyt adni a jelen ügyben a felperes érvének. A fenti 110–127. pontból ugyanis az következik, hogy a Bizottság kizárólag – az LCD-TI-kre és az LCD-TV-kre egyaránt vonatkozó árak és termelési kapacitások összehangolására irányuló – „kristálytalálkozókon” és az ezekkel összefüggő kétoldalú találkozókon való részvételben megnyilvánuló

jogsértésért állapította meg a felperes felelősségét. Így a kartellel érintett piacok pontosabb meghatározásának mellőzése nem tette ki a felperest a Törvényszék fenti 133. pontban hivatkozott Adriatica di Navigazione kontra Bizottság ügyben hozott ítéletében meghatározott veszélyeknek.

A japán szállítókkal fennálló kapcsolatok figyelmen kívül hagyása

135 A felperes azt rója fel a Bizottságnak, hogy nem vette figyelembe azt, hogy a megtámadott határozatban megállapított jogsértés koreai résztvevői állítólag összehangoltan cselekedtek az említett koreai résztvevők mellett e piac legfontosabb szereplőivel, a japán LCD-TV-szállítókkal, míg a felperes ott csak másodlagos szerepet játszik. A felperes szerint a tényleges jogsértés, amit a Bizottságnak ezen LCD-kkel kapcsolatban ki kellett volna vizsgálnia, e piac legfontosabb szereplői közötti összehangolásban állt. Ezáltal a Bizottság megsértette az indokolási kötelezettséget, az egyenlő bánásmód elvét, valamint az arányosság elvét.

Előzetes észrevételek

136 Meg kell jegyezni, hogy bár az egységes és folyamatos jogsértésre vonatkozó ítélkezési gyakorlat lehetővé teszi a Bizottság számára azt, hogy egyetlen eljárásban és egyetlen határozatban egyszerre több olyan magatartást vizsgáljon meg, amelyeket egyenként is vizsgálhatna, ez nem eredményezi azt, hogy a Bizottság köteles is így eljárni. Így, még ha feltételezzük is, hogy a japán LCD-TV-szállítók és a megtámadott határozatban megállapított kartell koreai résztvevői közötti állítólagos összehangolás sérti az EUMSZ 101. cikket, és hogy ez a jogsértés ugyanazon egységes és folyamatos jogsértés részét képezi, mint a megtámadott határozatban megállapított jogsértés, a Bizottság akkor sem lett volna köteles e magatartások összességét egyszerre vizsgálni.

137 A Bizottság ugyanis az általa megindított eljárások hatályát illetően mérlegelési jogkörrel rendelkezik. Ezzel kapcsolatban az ítélkezési gyakorlat szerint a Bizottság nem lehet köteles arra, hogy minden versenyellenes magatartást megállapítson és szankcionáljon, sem az uniós bíróságok nem állapíthatják meg – még a bírság csökkentése miatt sem –, hogy a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján a Bizottságnak meg kellett volna állapítania, hogy az adott vállalkozás egy bizonyos időszakban jogsértés követett el (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Tokai Carbon és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 369. és 370. pontját).

138 E jogkör bírósági felülvizsgálat mellett gyakorolható. Az ítélkezési gyakorlatból azonban az következik, hogy csakis ha bizonyítani lehet, hogy a Bizottság egyetlen tényállás alapján objektív ok nélkül indított két külön eljárást, tekinthető a döntése hatáskörrel való visszaélésnek (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-441/07. P. sz., Bizottság kontra Alrosa ügyben 2010. június 29-én hozott ítéletének [EBHT 2010., I-5949. o.] 89. pontját).

139 A jelen ügyben a Bizottság úgy vélte, hogy nem, vagy még nem rendelkezik elegendő bizonyítékkal a japán szállítókkal szemben, ezért úgy határozott, hogy velük szemben nem indít ugyanakkor eljárást, mint a felperessel és a megtámadott határozat többi címzettjével szemben, akik terhére viszont – a fentebb megállapítottak szerint (a 110–134. pont) – a jogsértés számos bizonyítéka áll rendelkezésére mind az LCD-TI-kre, mind pedig az LCD-TV-kre vonatkozóan. Márpedig ez a körülmény olyan objektív oknak minősül, amely igazolja a Bizottság döntését. Meg kell jegyezni azonban, hogy a japán szállítókkal szemben indított eljárás keretében a Bizottságnak tiszteletben kell majd tartania különösen a *ne bis in idem* elvét a felperes vonatkozásában.

Az indokolási kötelezettség állítólagos megsértéséről

140 A felperes azt állítja, hogy a Bizottságnak a megtámadott határozatban ki kellett volna fejtenie, hogy a megtámadott határozat elfogadásához vezető eljárásból miért zárta ki a japán LCD-TV-szállítókat.

141 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottságot semmiféle kötelezettség nem terhelte arra vonatkozóan, hogy a megtámadott határozatban kifejtse annak okait, hogy a japán szállítókat ezen eljárás keretében miért nem helyezte vizsgálat alá. Az ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis valamely aktus indokolásának kötelezettsége nem foglalhatja magában azt a kötelezettséget, hogy az azt elfogadó intézménynek indokolnia kell, miért nem fogadott el harmadik feleknek címzett hasonló aktusokat (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-67/00., T-68/00., T-71/00. és T-78/00. sz., JFE Engineering és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-2501. o.] 414. pontját, és T-304/02. sz., Hoek Loos kontra Bizottság ügyben 2006. július 4-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-1887. o.] 63. pontját).

Az egyenlő bánásmód elvének állítólagos megsértéséről

142 Emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 93. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat szerint, amennyiben valamely vállalkozás a magatartásával megsérti az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdését, nem kerülheti el a szankciókat azon az alapon, hogy más gazdasági szereplőkre nem szabtak ki bírságot, mivel – amint a jelen ügyben is – az utóbbiak esetében nem indult eljárás az uniós bíróság előtt. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy noha igaz az, hogy a Bizottság nem alkalmazhat hátrányos megkülönböztetést az ugyanazon kartellben részt vevő vállalkozások között, mégis a felperesnek felrótt jogsértés a kartellel érintett LCD-k tajvani és koreai szállítói közötti, a „kristálytalálkozókon” és az ezekkel összefüggő kétoldalú találkozókon való összehangolásban áll. Mivel a japán szállítók ezen összehangolásban nem vettek részt, a megtámadott határozat e tekintetben nem hibás eltérő bánásmód miatt.

143 Ami a felperes azon érvét illeti, hogy az LCD-TV-kre vonatkozó megbeszélések közül csupán a japán szállítókkal folytatott megbeszélések voltak jelentősek, amelyeken a felperes nem vett részt, elegendő emlékeztetni arra, hogy a Bizottság elegendő bizonyítékot szolgáltatott annak alátámasztására, hogy a megtámadott határozat címzettjei mind az LCD-TI-kre, mind pedig az LCD-TV-kre vonatkozó átfogó terv keretében összehangolást folytattak (lásd a fenti 105–134. pontot). Ez az összehangolás olyan jogsértésnek minősül, amelyet a Bizottság az LCD-TV-kkel kapcsolatos más olyan jogsértések esetleges fennállásától függetlenül megvizsgálhat, amelyekben a megtámadott határozatnak a felperesen kívüli egyes címzettjei részt vehettek.

144 A felperesnek a Bizottság ügyviteli gyakorlatára, különösen az [EK 81.] cikk szerinti eljárásról szóló, 2008. október 15-i C(2008) 5955 végleges bizottsági határozatra (COMP/39 188 – „banán”-ügy) (a továbbiakban: banánhatározat) alapított érvére válaszképpen emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Bizottság határozathozatali gyakorlata nem szolgál jogi háttérként a versenyügyekben kiszabott bírságok tekintetében, és más ügyekben hozott határozatoknak csupán jelzésértékük van a hátrányos megkülönböztetés esetleges fennállásának vonatkozásában, mivel meglehetősen valószínűtlen, hogy valamely ügy sajátos körülményei – mint például az érintett piacok, termékek, vállalkozások és időszakok – megegyezzenek (lásd a Törvényszék T-73/04. sz., Carbone-Lorraine kontra Bizottság ügyben 2008. október 8-án hozott ítéletének [EBHT 2008., II-2661. o.] 92. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

145 A banánhatározatban és a jelen ügyben szereplő tények között fennálló különbségeket kiemelendő meg kell jegyezni, hogy az említett határozat alapjául szolgáló jogsértés egyik résztvevője enyhítő körülmény címén 10%-os bírságcsökkentésben részesült, mivel nem derült ki az iratokból, hogy tudott-e ezen jogsértés – amelyben nem vett részt közvetlenül – bizonyos vonatkozásairól, vagy hogy azt ésszerűen előre kellett volna látnia (lásd a banánhatározat (465) és (466) preambulumbekezdését).

146 A jelen ügy körülményei viszont nem hasonlítanak ehhez, mivel a felperes, aki kétségtelenül részt vett a megtámadott határozatban megállapított jogsértés valamennyi vetületében, arra igyekszik hivatkozni, hogy nem vett részt olyan jogsértésben, amely más vállalkozásokat érintett.

147 Mindenesetre, amint azt a Bizottság helyesen megjegyzi, még ha feltételezzük is, hogy a koreai és a japán LCD-TV-szállítók közötti kétoldalú kapcsolatok a megtámadott határozatban megállapított jogsértéssel egységes és folyamatos jogsértést képeztek, és hogy a felperes figyelmen kívül hagyta e kétoldalú kapcsolatok fennállását, ezek a körülmények nem eredményezik azt, hogy a megtámadott határozatban megállapított jogsértésben való részvétele miatt a felperessel szembeni kifogások megalapozatlanná válnának, sem pedig azt, hogy a felperessel szemben kiszabott bírságot csökkenteni kellene. Semmi nem enged ugyanis arra következtetni, hogy a kiszabott bírság egy szélesebb körű – a japán szállítókat is magába foglaló – kartell esetén, végeredményben enyhébb lett volna a felperes esetében. E tekintetben az esetleges csökkentést, amelyet a Bizottság enyhítő körülmény címén a felperes számára biztosíthatott volna, kiegyenlíthette, sőt meghaladhatta volna a jogsértés súlya és a „belépési díj” miatt alkalmazandó magasabb százalékokból eredő emelkedés.

Az arányosság elvének állítólagos megsértéséről

148 A felperes hivatkozik az arányosság elvének megsértésére, azon az alapon, hogy a Bizottság nem vette figyelembe, hogy az LCD-TV-kkel kapcsolatos versenyellenes magatartások kevésbé voltak súlyosak, mint az LCD-TI-k vonatkozásában.

149 Ezen érvre válaszképpen elsősorban meg kell jegyezni, hogy a Bizottság helyesen tekintette úgy, hogy egységes és folyamatos jogsértésről van szó. E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a Bizottság nem köteles az egységes jogsértés minden egyes elemét külön-külön megvizsgálni, többek között azon egységes stratégia miatt, amelyben a kartell valamennyi tagja részt vett (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Carbone-Lorraine kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 49. pontját).

150 Másodszor, ami különösen a Bizottság által a jogsértés súlya alapján és belépési díjként elfogadott együtthatók arányos jellegét illeti (lásd a fenti 24. pontot), emlékeztetni kell arra, hogy a 2006. évi iránymutatás és az annak alapjául szolgáló ítélkezési gyakorlat kimondja, hogy a jogsértés súlyát első lépésben a jogsértést jellemző olyan tényezők alapján kell értékelni, mint a jogsértés jellege, az érintett felek összesített piaci részesedése, a jogsértés földrajzi kiterjedése, valamint az, hogy a jogsértés megvalósult-e, vagy sem. Második lépésben ezen értékelés módosulhat a jogsértésben részt vevő egyes vállalkozásokra jellemző súlyosító vagy enyhítő körülmények alapján (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-348/08. sz., Aragonesas Industrias y Energía kontra Bizottság ügyben 2011. október 25-én hozott ítéletének [EBHT 2011., II-7583. o.] 264. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

151 Az említett első szakasz az egyes érintett vállalkozásokkal szemben kiszabott bírság alapösszegének megállapítására irányul, az érintett földrajzi piacon mindegyikük érintett árui vagy szolgáltatásai eladásának értékére egy első, a jogsértés súlyát tükröző szorzótényezőt vagy egy második, a vállalkozásokat az ilyen jogellenes magatartásokban való újbóli részvételtől való elrettentést célzó szorzótényezőt alkalmazva. Mindkét szorzótényezőt azon tényezők alapján kell meghatározni, amelyek a teljes egészében vett jogsértés jellemzőit tükrözik, mivel az az összes résztvevője valamennyi versenyellenes magatartását magában foglalja (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Aragonesas Industrias y Energía kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 265. pontját).

152 Ebből következik, hogy még ha feltételezhető is, hogy az LCD-TV-kkel kapcsolatos versenyellenes magatartások kevésbé voltak súlyosak, mint az LCD-TI-k tekintetében, a Bizottság jogosan állapíthatta meg a súlyra vonatkozó és a „belépési díjra” vonatkozó együtthatót az e magatartások összességét felölelő, egységes és folyamatos jogsértés által célzott átfogó terv figyelembevételével.

153 Egyébiránt azt illetően, hogy a Bizottság a banánhatározatban a megtámadott határozatban alkalmazottakhoz képest alacsonyabb százalékokat alkalmazott, és enyhítő körülmény címén a bírságot jelentősen csökkentette, elegendő a fenti 144. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra utalni, és megjegyezni, hogy az említett határozatban a Bizottság az érintett időszakban a banánágazatra

vonatkozó nagyon egyedi szabályozási rendszer miatt kialakult sajátos helyzetre tekintettel alkalmazott csökkentést (lásd a banánhatározat (460) preambulumbekezdését és az ott hivatkozottakat, valamint a (467) preambulumbekezdését).

154 A fenti megfontolások összessége alapján a második jogalapot el kell utasítani.

3. *A harmadik jogalapról, amely arra vonatkozik, hogy a Bizottság által a felperes tekintetében alapul vett releváns eladások értéke tévesen foglal magában más, a kartellel érintett LCD-ken kívüli eladásokat*

155 A felperes az arra vonatkozó kérelme alátámasztására, hogy a Törvényszék a megtámadott határozatban vele szemben kiszabott bírság összegét módosítsa, felhozza a harmadik jogalapot, amelyben lényegében arra hivatkozik, hogy a bírság összegét helytelen eladási érték alapján számolták ki, mivel azokba a felperes – tévesen – a megtámadott határozatban meghatározottakon kívüli LCD-kategóriákra vonatkozó eladásokat is beszámította.

156 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság által elfogadott határozatok jogszerűségének vizsgálatát kiegészíti a korlátlan felülvizsgálati jogkör, amelyet az EUMSZ 261. cikk értelmében az 1/2003 rendelet 31. cikke ruház az uniós bíróságra. E jogkör felruházza a bíróságot arra, hogy a szankció jogszerűségének egyszerű felülvizsgálatán túl a Bizottság értékelését a sajátjával helyettesítse, és következésképpen a kiszabott bírságot vagy kényszerítő bírságot törölje, csökkentse vagy növelje.

157 Ennélfogva a Törvényszék feladata, hogy korlátlan felülvizsgálati jogköre keretében határozata meghozatalának időpontjában értékelje, hogy a felperessel szemben olyan bírságot szabtak-e ki, amelynek összege megfelelően tükrözi a kérdéses jogsértés súlyát (lásd a Törvényszék T-343/06. sz., Shell Petroleum és társai kontra Bizottság ügyben 2012. szeptember 27-én hozott ítéletének 117. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

158 A jelen ügyben a felek nem vitatják, hogy a felperes által elkövetett hibák miatt a vele szemben kiszabott bírság alapösszege – kerekítés előtt – 301 684 468 euró volt, és hogy ezen összegnek a szóban forgó hibákból eredő hányada 13 246 618 euró volt. A felek viszont vitatják ezen összegek kerekítésének módszerét.

159 A felperes a keresetlevélben azt kérte, hogy a megtámadott határozatban vele szemben kiszabott bírságból, azaz 300 000 000 euróból vonják le a 13 250 000 euró összeget. Az új összeg így 286 750 000 euró kellene, hogy legyen.

160 A Bizottság az ellenkérelmében kifejtette, hogy a megtámadott határozat minden egyes címzettje tekintetében az első két számjegyre lefelé kerekítette az alapösszeget, kivéve azokat az eseteket, amikor e csökkentés elérte a kerekítés előtti összeg 2%-át, amely esetekben a Bizottság ezt az összeget az első három számjegyre kerekítette.

161 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperes esetében a megtámadott határozatban az első két számjegyre kerekítettek. A kerekítés előtti alapösszeg ugyanis 301 684 468 euró volt, míg e kerekített összeg, amint azt a megtámadott határozat 6. sz. táblázata mutatja, 300 000 000 euró volt.

162 A Bizottság szerint a felperes által javasolt számítás hibás, mivel két kerekítést is tartalmaz: azt, amelyet a Bizottság az alapösszegre nézve már alkalmazott, és amely a megtámadott határozatban szerepel, illetve azt, amely arra enged következtetni, hogy a kartellel érintett LCD-ken kívüli termékek eladásának kizárása miatt levonandó összeg 13 246 618 euróról 13 250 000 euróra módosulna.

163 Ezzel szemben, amint a Bizottság megjegyzi, a megtámadott határozatban a korrigált eladási értékből, vagyis 288 437 850 euróból eredő alapösszegre alkalmazott módszer 288 000 000 eurós kerekített összeget eredményez. Az első két számjegyre történő kerekítés ugyanis a kerekítés előtti alapösszeg 8 437 850 euróval való, vagyis több mint 2%-os (2,9%) csökkentéséhez vezetne.

164 A válaszában a felperes azzal érvel, hogy a bírsága új összegének az első két számjegy helyett az első három számjegyre való kerekítése azt eredményezné, hogy a kerekítés a megtámadott határozat címzettjei közül a számára jelentené a legkevesebb előnyt. Ezért ennél jelentősebb csökkentést kér.

165 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy bár a Törvényszék feladata, hogy a bírság összegének meghatározása során saját maga értékelje az adott ügy körülményeit, a korlátlan felülvizsgálati jogkörnek a kiszabott bírságok összegének meghatározása során való gyakorlása nem okozhat hátrányos megkülönböztetést azok között a vállalkozások között, amelyek részt vettek az EUMSZ 101. cikk (1) bekezdésével ellentétes kartellben (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Bizottság kontra Verhuizingen Coppens ügyben hozott ítélet 80. pontját).

166 A jelen ügyben a Bizottság a megtámadott határozatban a fenti 161. pontban leírt kerekítési módszert alkalmazta a kartell valamennyi résztvevőjére nézve. Ez a módszer objektív, és valamennyi résztvevő számára lehetővé teszi, hogy a 2%-os határon belül csökkentésben részesüljön. Bár igaz, hogy egyes csökkentések jelentősebbek, mint mások, és hogy a felperesnek adott csökkentés lenne százalékarányban a legalacsonyabb, amennyiben a Törvényszék ugyanezt a módszert követné, mégis valamennyi kerekítési módszer kiigazításhoz vezet, amely változik az egyes vállalkozások szerint, és többé-kevésbé jelentős csökkentést eredményez. Következésképpen, mivel a Bizottság által kiválasztott módszer – jóllehet eltérő mértékben – a megtámadott határozat valamennyi címzettjének kedvez, és mivel ezen intézkedés felső határa 2%, célszerű ezt alkalmazni az eltérő bánásmód elkerülése végett (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-299/08. sz., Elf Aquitaine kontra Bizottság ügyben 2011. május 17-én hozott ítéletének [EBHT 2011., II-2149. o.] 307. és 308. pontját).

167 Emlékeztetni kell azonban arra, hogy az 1/2003 rendelet 18. cikke (2) és (3) bekezdése hatékony érvényesülésének biztosítása érdekében a Bizottság kötelezheti a vállalkozást arra, hogy minden számára ismeretes, a tényekre vonatkozó szükséges információt közöljön, és amennyiben szükséges, bocsássa a Bizottság rendelkezésére az ezekre vonatkozóan birtokában lévő dokumentumokat, kizárólag azzal a feltétellel, hogy nem kötelezi a vállalkozást arra, hogy olyan válaszokat adjon, amelyek révén be kellene ismernie a jogsértés fennállását, amelyet a Bizottságnak kell bizonyítania (a Bíróság 374/87. sz., Orkem kontra Bizottság ügyben 1989. október 18-án hozott ítéletének [EBHT 1989., 3283. o.] 34. és 35. pontja). Azon vállalkozás, amelyhez a Bizottság az 1/2003 rendelet 18. cikkének rendelkezései alapján tájékoztatáskérést intéz, ennélfogva köteles aktívan együttműködni, és az e rendelet 23. cikke (1) bekezdésének rendelkezéseiben előírt külön bírság szabható ki vele szemben, amely teljes forgalmának 1%-áig terjedhet, amennyiben szándékosan vagy gondatlanságból téves vagy félrevezető információval szolgál (a fent hivatkozott Shell Petroleum és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 118. pontja).

168 Ebből következik, hogy a Törvényszék korlátlan felülvizsgálati jogkörében eljárva adott esetben figyelembe veheti a vállalkozás együttműködésének hiányát, és következésképpen növelheti a vele szemben az EUMSZ 101. vagy az EUMSZ 102. cikk megsértése miatt kiszabott bírság összegét, feltéve hogy e vállalkozást ugyanezen magatartásért nem szankcionálták külön bírsággal az 1/2003 rendelet 23. cikke (1) bekezdésének rendelkezései alapján (a fent hivatkozott Shell Petroleum és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 118. pontja).

169 Erről lehet szó például abban az esetben, amikor a Bizottság tájékoztatáskérésére válaszolva a vállalkozás a közigazgatási eljárás során szándékosan vagy gondatlanságból elmulasztott benyújtani olyan, a bírság összegének megállapítása céljából meghatározó elemeket, amelyekkel a megtámadott határozat meghozatalakor rendelkezett vagy rendelkezhetett. Noha a Törvényszék nincs akadályozva abban, hogy ezen elemeket figyelembe vegye, a vállalkozás – amely ezekre csak a peres eljárás

szakaszában hivatkozik, megsértve ezáltal a közigazgatási eljárás célját és megfelelő lefolytatását – annak teszi ki magát, hogy a Törvényszék a bírság megfelelő összegének meghatározásakor e körülményt figyelembe veszi (a fent hivatkozott Shell Petroleum és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 119. pontja).

170 A jelen ügyben a felperes elismeri, hogy hibákat követett el annak során, amikor a Bizottságnak a releváns eladások értékének kiszámításához szükséges adatokat szolgáltatta, mivel abba belefoglalta a kartellel érintett LCD-ken kívüli termékek eladását is. A Bizottság megerősíti, hogy ezeket a termékeket a számításba nem kellett volna belevenni.

171 Ezenkívül az ügy irataiból kitűnik, hogy ezek a hibák abból erednek, hogy a felperes nem pontosította az egyes LCD-k sajátos jellemzőit azon vállalkozás tekintetében, amelyet a Bizottságnak továbbítandó adatok kiszámításának alapjául kiválasztott.

172 A Törvényszék álláspontja szerint ez a körülmény nem enged arra következtetni, hogy a felperes olyan mértékben megszegte volna az 1/2003 rendelet 18. cikkének rendelkezéseiből eredő együttműködési kötelezettségét, hogy azt a bírság összegének meghatározása során figyelembe kellene venni. A felperes ugyanis nem szándékozott a Bizottságot megtéveszteni, és nem is szolgáltatott olyan bruttó adatokat, amelyek alapján a Bizottságnak a releváns eladási értéket kellett volna kiszámítania, anélkül hogy a nettó adatok meghatározásához szükséges pontosításokkal szolgált volna. A felperes külső szaktanácsadókat vett igénybe annak érdekében, hogy a Bizottság számára szükséges adatokat szolgáltathasson, gondatlanságból azonban nem magyarázta el ezen tanácsadóknak, hogy az LCD-k egyes fajtái között milyen különbségek léteznek. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperesnek nyilvánvalóan nem fűződött semmilyen érdeke ahhoz, hogy a Bizottság hibás – a kartellel érintett LCD-ken kívüli termékek eladását is magában foglaló – adatokat kapjon, mivel ezek a pontatlanságok csakis a hátrányára szolgálhatnak azáltal, hogy megnövelik a Bizottság által rá kiszabható bírság összegét.

173 E körülmények között a jelen ügy körülményeinek helyes mérlegelése megkívánja, hogy az eladások korrigált értéke alapján számítsák ki a felperesre kiszabandó bírság összegét, és erre ugyanazt a módszert – a kerekítést is beleértve – kell alkalmazni, mint amelyet a Bizottság a megtámadott határozatban követett. Az így megállapított összeg 288 000 000 eurót tesz ki (lásd a fenti 163. pontot).

174 A fentiek összességére tekintettel a bírság összegét 288 000 000 euróra kell csökkenteni, a felperes kérelmeit pedig az ezt meghaladó részükben el kell utasítani.

A költségekről

175 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ugyanezen rendelkezés 3. §-ának első bekezdése alapján részleges pernyertesség esetén a Törvényszék elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását.

176 A jelen ügyben a Bizottság csak abban a vonatkozásban lett pervesztes, hogy a kartellel érintett LCD-ken kívüli termékekre vonatkozó eladásokat is beszámította a felperesre kiszabandó bírság alapösszegének kiszámításához figyelembe vett releváns eladások értékébe. Márpedig ez a hiba csakis a felperes gondatlanságának tudható be, aki hibás adatokat szolgáltatott a Bizottságnak. Ezzel szemben a felperes az általa előterjesztett minden kérelem tárgyában pervesztes lett. Ebben a helyzetben az ügy körülményeinek helyes mérlegelése megkívánja, hogy a Bizottság kérelmének megfelelően a felperes viselje a költségeket (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-322/01. sz., Roquette Frères kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 27-én hozott ítéletének [EBHT 2006., II-3137. o.] 338. és 339. pontját).

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék az [EUMSZ] 101. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke szerinti eljárásban (COMP/39.309 – „LCD”-ügy) 2010. december 8-án hozott C(2010) 8761 végleges bizottsági határozat 2. cikkében az InnoLux Corp.-ra, korábban Chimei InnoLux Corp., kiszabott bírság összegét 288 000 000 euróban állapítja meg.

2) A Törvényszék a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

3) A Törvényszék az InnoLuxot kötelezi a költségek viselésére.

Kanninen Berardis Wetter

Kihirdetve Luxembourgban, a 2014. február 27-i nyilvános ülésen.

Aláírások